

2015 NR 1 (81)

STYCZEŃ - LUTY

VITA ACADEMICA

Interdyscyplinarne warsztaty filozoficzne dla młodzieży

Czego uczą nas filozofowie?

W drugim semestrze roku akademickiego 2014/2015 Wydział Filozoficzny UPJPII już po raz drugi organizuje interdyscyplinarne warsztaty filozoficzne dla młodzieży szkół ponadgimnazjalnych, która chce poznać nowe, często nieznane oblicza i zastosowania filozofii.

Udział w projekcie jest bezpłatny. Warsztatom towarzyszy konkurs. Nagrodą główną dla osób, które najlepiej rozwiążą zadania konkursowe, są indeksy na studia licencjackie na kierunku filozofia na Wydziale Filozoficznym UPJPII. Dla zwycięzcy przewidziano dodatkowo, w przypadku podjęcia studiów, stypendium na pierwszym roku w wysokości 500 zł miesięcznie. Dla osoby, która zajmie drugie miejsce, przewidziano stypendium naukowe na pierwszym roku studiów w wysokości 200 zł miesięcznie, a w przypadku trzeciego miejsca – 100 zł. Pulę nagród uzupełniają nagrody rzeczowe.

- uczestnicy biorą udział w warsztatach i konkursie za pomocą internetowej platformy edukacyjnej
- zgłoszenie należy przysłać do 1 marca 2015 roku
- warsztaty trwają od 2 do 16 marca 2015 roku
- 28 marca 2015 roku – finał konkursu i wręczenie nagród
- więcej informacji na www.warsztaty.filozofia.upjp2

W numerze

z życia uczelni

Czego uczą nas filozofowie?	2
Wydarzyło się	3
Komunikaty senatu	4
Spotkanie opłatkowe	5
Promocje akademickie	6

konferencje

Symposium <i>Ochrona praw dziecka w Kościele</i>	8
Międzynarodowe seminarium pastoralne w Ratyźbonie	11
Konferencja <i>Faces of women in search of positive prospects</i>	12
<i>Jezus z Nazaretu</i> Benedykta XVI – owoc duchowych poszukiwań	13

nie tylko nauka

Psalmodia	4
Telewizja JP2TV już działa!	16
Digitalizacja w Rzymie	17
Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości na UPJPII	20
Repozytorium – cyfrowy regał biblioteczny	22
Księga pamiątkowa dla ks. prof. dr. hab. Andrzeja Zajęca	27
Nowości Wydawnictwa Naukowego	31
Grupowe ubezpieczenie pracownicze	35
Recenzje	36

studenci

Niezwykłe cruisingowe wakacje	24
Cruising to świetna sprawa!	25
Świąteczne spotkanie studentów Erasmusa	26
Spotkanie opłatkowe słuchaczy UTW	28
Wyjazd studyjny studentów IPS do Cottbus-Senftenberg	29
Londyńska przygoda z dziennikarstwem	30
Spotkania z politykami	32
Wyjście naukowe na Wzgórze Kaim	33
Debaty oksfordzka	34

VITA ACADEMICA

Biuletyn Informacyjny
Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

Redakcja
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 25
tel. 12 421 68 48, wew. 626; faks 12 422 86 26
e-mail: rzecznik@upjp2.edu.pl

Redaktor naczelna
Monika Wiertek

Opracowanie graficzne
Marta Jaszczuk

Zdjęcie na okładce
JP2 TV

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych
oraz zastrzega sobie prawo do skrótów
i redakcyjnego opracowania tekstów przyjętych do druku.

Numer zamknięto 20 stycznia 2015 roku.

Nakład 1500 egz. • ISSN 1842-2244

Wydawca
Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
Wydawnictwo Naukowe

WYDARZYŁO SIĘ

- 18–19 listopada 2014 roku Instytut Teologii Fundamentalnej, Ekumenii i Dialogu współorganizował sesję naukową *O co chodzi w ekumenizmie? Czym jest dialog? Podstawowe idee Vaticanum II pół wieku później*.
- 20 listopada 2014 roku odbyło się sympozjum *Ochrona praw dziecka w Kościele* zorganizowane przez Wydział Prawa Kanonicznego.

- 4–6 grudnia 2014 roku Instytut Historii zorganizował konferencję naukową *Historia chrześcijaństwa w źródłach*.
- 10–11 grudnia 2014 roku we Lwowie odbyła się konferencja naukowa *Kościół w Europie Środkowo-Wschodniej w obliczu dwóch totalitaryzmów (1917–1970)* współorganizowana przez naszą uczelnię.
- 8 stycznia 2014 roku Koło Naukowe Studentów Historii Sztuki i Kultury zorganizowało sesję naukową *Niewinne oko nie istnieje*.
- 17 grudnia 2014 roku odbyło się szkolenie w ramach Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości UPJPII.

- 18 grudnia 2014 roku miało miejsce spotkanie opłatkowe pracowników UPJPII z wielkim kanclerzem kard. Stanisławem Dziwiszem.

- 12 stycznia 2015 roku odbyły się uroczyste promocje akademickie w kolegiacie św. Anny.
- 12 i 17 stycznia 2015 roku miały miejsce krakowskie obchody XVIII Dnia Judaizmu w Kościele katolickim w Polsce zorganizowane przez Instytut Teologii Fundamentalnej, Ekumenii i Dialogu UPJPII, Duszpasterstwo Ekumeniczne Archidiecezji Krakowskiej oraz Gminę Wyznaniową Żydowską w Krakowie.
- 15 stycznia 2015 roku odbyło się spotkanie wokół książki *Nie stracić wiary w Watykanie* zorganizowane przez Koło Naukowe Studentów Doktryn Politycznych i Prawnych PHRONESIS.
- 20 stycznia 2015 roku odbyło się sympozjum naukowe *Szukaj mnie wśród szaleńców* zorganizowane Katedrą Etyki Pracy Socjalnej Instytutu Pracy Socjalnej oraz Instytut Terapii i Edukacji Społecznej.
- 20 stycznia 2015 roku miało miejsce wydarzenie *Mnie etyka nie tyka!* zorganizowane przez studentów dziennikarstwa i komunikacji społecznej.

Wspólnota akademicka Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie z wielkim smutkiem i żalem przyjęła informację o niespodziewanej śmierci kleryka Damiana Radzięty (†22 stycznia 2015), który na naszej uczelni odbywał studia teologiczne. Wyrażamy najgłębsze współczucie rodzinie i przyjaciołom Zmarłego oraz wspólnocie seminaryjnej z powodu nagłego odejścia śp. Damiana. Polecamy Go Miłosierdziu Bożemu i zapewniamy o modlitwie w Jego intencji.

Komunikaty Senatu Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

po posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2014 roku

1. Zatwierdzono nowy Statut UPJP II.
2. Podjęto uchwałę o nadaniu godności doktora *honoris causa* Wydziału Filozoficznego UPJP II prof. Eliemu Wieselowi.
3. Zdecydowano o zmianie nazwy senackiej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów i Doktorantów. Przyjęto rezygnację ks. prof. dr. hab. Łukasza Kamykowskiego z funkcji przewodniczącego tej komisji. Jako jej nowego przewodniczącego wybrano ks. dr. hab. Piotra Krocza, prof. UPJP II.
4. Na wniosek Rady Wydziału Teologicznego:
  - a) powołano podyplomowe studia – turystyka religijna w Ziemi Świętej,
  - b) powołano ks. dr. hab. Romana Bogacza, prof. UPJP II na kierownika tych studiów,
  - c) zatwierdzono efekty kształcenia dla podyplomowych studiów morska turystyka religijna.
5. Na wniosek Rady Wydziału Nauk Społecznych:
  - a) powołano podyplomowe studia – praca z rodziną w kryzysie psychospołecznym oraz zatwierdzono efekty kształcenia dla tych studiów,
  - b) powołano podyplomowe studia – podejście skoncentrowane na rozwiązaniach w systemowym pomaganiu oraz zatwierdzono efekty kształcenia dla tych studiów,
  - c) powołano panią dr Marię Łuszczynską na kierownika podyplomowych studiów praca z rodziną w kryzysie psychospołecznym oraz podyplomowych studiów podejście skoncentrowane na rozwiązaniach w systemowym pomaganiu.
6. Zatwierdzono umowę między Wydziałem Teologicznym Sekcją w Tarnowie a Wyższym Seminarium Duchownym w Tarnowie.

po posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2015 roku

1. Zatwierdzono Statut Chóru Psalmodia UPJP II.
2. Zatwierdzono ponowny wybór ks. dr. hab. Andrzeja Muszali na dyrektora Międzywydziałowego Instytutu Bioetyki.
3. Zatwierdzono aktualizację Regulaminu Międzywydziałowego Instytutu Bioetyki.
4. Powołano panią Iwonę Bąk w skład Senackiej Komisji Etycznej.
5. Na wniosek Rady Wydziału Teologicznego:
  - a) powołano podyplomowe studia relacje chrześcijańsko-żydowskie oraz zatwierdzono efekty kształcenia dla tych studiów,
  - b) powołano ks. prof. dr. hab. Łukasza Kamykowskiego na kierownika tych studiów.
6. Na wniosek Rady Wydziału Nauk Społecznych:
  - a) zatwierdzono warunki rekrutacji na podyplomowe studia podejście skoncentrowane na rozwiązaniach w systemowym pomaganiu,
  - b) zatwierdzono aktualizację warunków rekrutacji dla kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna.
7. Na wniosek Rady Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego zatwierdzono zmiany w Kalendarium Międzyuczelnianego Instytutu Muzyki Kościelnej na rok akademicki 2014/2015.
8. Na wniosek Wydziału Teologicznego Sekcji w Tarnowie:
  - a) powołano podyplomowe studia z etyki oraz zatwierdzono efekty kształcenia dla tych studiów,
  - b) powołano ks. dr. hab. Marka Kluza na kierownika tych studiów.

Miło nam poinformować, że uniwersytecki chór Psalmodia na XXIV Myślenickim Festiwalu Pieśni Chóralnej „Kolędy i pastorałki” 2015 otrzymał najwyższe wyróżnienie – Grand Prix oraz nagrodę za najlepsze wykonanie pastorałki *Dnia jednego o północy* w opracowaniu Marka Pawelka, akompaniatora chóru. Dodatkowo Krakowski Chór Żeński Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie otrzymał I nagrodę w kategorii chórów jednorodnych oraz nagrodę za najlepsze wykonanie kolędy konkursowej kompozytora Macieja Bałenkowskiego *Boże Narodzenie*. Gratulujemy!

Psalmodia!

Spotkanie opłatkowe

zdjęcia: Krzysztof Mleczeko

18 grudnia 2014 roku w budynku przy ul. Bernardyńskiej 3 odbyło się tradycyjne spotkanie opłatkowe pracowników Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Swoją obecnością zaszczylił nas kard. Stanisław Dziwisz, wielki kanclerz naszej uczelni. W świąteczny nastrój uczestników spotkania wprowadziły kolędy śpiewane przez chór Psalmodia.

Promocje akademickie

W poniedziałek 12 stycznia 2015 roku o godz. 10.00 w kolegiacie św. Anny nasza wspólnota uniwersytecka przeżywała uroczystość promocji akademickich. Ceremonia rozpoczęła się mszą świętą pod przewodnictwem kard. Stanisława Dziwisza, homilię wygłosił ks. prof. dr hab. Wiesław Przychyna. Po Eucharystii nastąpiło wręczenie dyplomów doktora, doktora habilitowanego i profesora.

Dyplomy doktora otrzymali:

z Wydziału Teologicznego

dr Norbert Cebula OFM

temat: *Odpowiedzialność kierowcy za bezpieczeństwo drogowe. Studium teologiczno-moralne*
promotor: ks. prof. dr hab. Jan Orzeszyna

dr Magdalena Kosowska

temat: *Depresja w aspekcie teologiczno-moralnym*
promotor: ks. prof. dr hab. Jan Orzeszyna

o. dr Tomasz Góralczyk OSPPE

temat: *Katecheza maryjna w polskich podręcznikach do nauczania religii*
promotor: ks. prof. dr hab. Tadeusz Panuś

ks. dr Robert Kaczmarek

temat: *Model katechezy przygotowującej do sakramentu bierzmowania w Polsce i w Niemczech*
promotor: ks. prof. dr hab. Tadeusz Panuś

dr Remigiusz Górski OFM

temat: *Małżeństwa między katolikami i prawosławnymi. Problemy natury konfesyjnej oraz próby ich rozwiązania w świetle dokumentów dialogu ekumenicznego*
promotor: dr hab. Tadeusz Kałużny SCJ, prof. UPJPII

dr Marcin Kaznowski SDB

temat: *Reinterpretacja dogmatu o grzechu pierworodnym w świetle teorii mimetyczno-ofiarniczej René Girarda*
promotor: dr hab. Wojciech Życiński SDB, prof. UPJPII

ks. dr Borys Khilko

temat: *Il paradigma della fede nella comunità cristiana di Roma. Analisi retorico-letteraria della lettera ai Romani capitolo uno versi dall' otto al quindici*
promotor: bp prof. dr hab. Roman Pindel

dr Joanna Pępkowska MC

temat: *Odkupieńczy wymiar duchowości i misji Zgromadzenia Misjonarzy św. Antoniego Marii Klareta*
promotor: prof. dr hab. Jarosław Kupczak OP

dr Anna Wajda

temat: *Zoomorficzne aspekty obrazu Boga w Piśmie Świętym*
promotor: ks. dr hab. Roman Bogacz, prof. UPJPII

z Wydziału Filozoficznego

dr Anna Markiewicz

temat: *Etyka wrażliwości jako dążenie do egalitaryzmu. Studium filozofii Richarda Rorty'ego*
promotor: ks. prof. dr hab. Władysław Zuziak

z Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego

dr Dorota Kowcańska-Kalita

temat: *Instytut Pamięci Narodowej 2000–2010. Geneza, funkcjonowanie, kontekst społeczny i polityczny*
promotor: ks. prof. dr hab. Jan Szczepaniak

dr Maksymilian Kuśka

temat: *Szpital bonifratrów w Cieszynie w latach 1900–1914*
promotor: ks. prof. dr hab. Jacek Urban

Dyplomy doktora habilitowanego otrzymali:

z Wydziału Teologicznego

ks. dr hab. Sylwester Jędrzejewski

ks. dr hab. Stanisław Wronka

z Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego

dr hab. Stanisław Cieślak SJ

dr hab. Marian Wołkowski-Wolski

z Wydziału Nauk Społecznych

dr hab. Hubert Kaszyński (przewód habilitacyjny przeprowadzony na Uniwersytecie Jagiellońskim)

ks. dr hab. Robert Nęcek (przewód habilitacyjny przeprowadzony w Katolickim Uniwersytecie w Ružomberku)

Tytuł naukowy profesora otrzymali:

prof. dr hab. Jarosław Kupczak OP

ks. prof. dr hab. Stanisław Sojka

prof. dr hab. Wiesław Delimat (postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora sztuk muzycznych przeprowadzone na Akademii Muzycznej w Krakowie)

ks. prof. dr hab. Andrzej Witko (postępowanie o nadanie tytułu naukowego profesora nauk humanistycznych przeprowadzone w Instytucie Sztuki Polskiej Akademii Nauk)

Stanowisko profesora zwyczajnego otrzymał:

ks. prof. dr hab. Józef Stala

Dnia 28 stycznia 2015 roku z rąk prezydenta RP Bronisława Komorowskiego tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych otrzymał ks. prof. dr hab. Józef Wołczański.

Symposium Ochrona praw dziecka w Kościele

tekst: Bogumiła Plewa

zdjęcia: Tadeusz Warczak

Pierwsze sympozjum zorganizowane przez nowo erygowany Wydział Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie odbyło się dnia 20 listopada 2014 roku w auli Instytutu Teologicznego Księży Misjonarzy w Krakowie. Organizatorzy za tematykę konferencji obrali problematykę dotyczącą ochrony praw dziecka w Kościele.

Wśród przybyłych gości znaleźli się m.in. kard. Stanisław Dziwisz, wielki kanclerz UPJPII, rektor ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, dr Hanna Suchocka z Papieskiej Rady dla Ochrony Nieletnich oraz bp Artur Miziński – sekretarz generalny Konferencji Episkopatu Polski.

foto.TWARCZAK-TWL_1567

Sympozjum rozpoczęło się powitaniem wszystkich zebranych przez pierwszego dziekana Wydziału Prawa Kanonicznego UPJPII ks. prof. dr. hab. Tomasza Rozkruta. Następnie uroczystego otwarcia sympozjum dokonał kard. Stanisław Dziwisz. Wyraził przy tym swoją radość z faktu, iż nowy wydział uniwersytetu zajął się w pierwszej kolejności zagadnieniami związanymi z ochroną praw dziecka w Kościele. Jest to sprawa niezwyklej wagi, również ze względu na to, że dziecko nie jest w stanie samo zatroszczyć się o siebie – podkreślił kard. Dziwisz. Z kolei rektor UPJPII wskazał, że nie można obojętnie przechodzić obok negatywnych zjawisk, jakie dotyczą najmłodszych członków Kościoła. Stąd też zorganizowanie sympozjum poruszającego tego typu zagadnienie jest ze strony Kościoła wyrazem żywego zainteresowania analizowanymi problemami. Warto także dodać, że okolicznościowe słowo skierowali do uczestników sympozjum rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz rzecznik praw dziecka.

Pierwszą część sympozjum skupiała się wokół zagadnień związanych z działalnością papieża na gruncie ochrony praw dziecka oraz władzy rodzicielskiej. Prowadzącym pierwszą z sesji był ks. prof. dr hab. Franciszek Longchamps de Bérier, kierownik Katedry Prawa Rzymskiego na Wydziale Prawa i Administracji UJ. Temat opracowania otwierającego sympozjum brzmiał: *Działania papieża oraz Stolicy Apostolskiej na rzecz ochrony osób nieletnich* i zaprezentowany został przez

panią premier dr Hannę Suchocką. Rozpoczynając wystąpienie, pani premier podkreśliła, że temat przez nią poruszany jest bardzo szerokim zagadnieniem i że postara się skoncentrować jedynie na wybranych kwestiach. Przedłożenie ograniczyło się do omówienia działań trzech papieży w kwestii ochrony praw dziecka. Działania pierwszego z wybranych papieży – Jana Pawła II – na rzecz ochrony osób nieletnich w Kościele wynikały z kilku źródeł: personalistycznej koncepcji człowieka, która stała u podstaw poszanowania praw dziecka, aktywnie rozwijającego się modelu praw dziecka na forum międzynarodowym oraz wprowadzenia przez papie-

foto.TWARCZAK-TWL_1568

żą z Polski dyskusji o prawach dziecka na arenę międzynarodową. Wyrazem tego stała się Konwencja Praw Dziecka z 20 listopada 1989 roku oraz przystąpienie do niej również Stolicy Apostolskiej, co wynikało z przywiązania do samej istoty ochrony praw dziecka. Pani premier podkreśliła, że należy przypomnieć również stanowisko Jana Pawła II, który pochodzący z odizolowanej części Europy, zabiegał, by przyznać ONZ szczególnie ważną rolę w procesie kształtowania się prawa międzynarodowego. W swoich wystąpieniach zawsze mocno podkreślał istnienie różnorodnych zagrożeń praw dziecka. Dostrzegał również problematykę wykorzystywania seksualnego dzieci. W 2001 roku wydał motu proprio *Sacramentorum sanctitatis tutela*, w którym określił procedurę postępowania w przypadkach popełnienia przestępstwa na tle seksualnym przeciwko dzieciom. Były to przestępstwa w szczególności sposób rozpatrywane przez Stolicę Apostolską.

Kolejnym papieżem, którego działalność na rzecz ochrony praw nieletnich w Kościele została omówiona przez prelegentkę, był Benedykt XVI. Zmaganie się z kwestią ochrony nieletnich w Kościele było jednym z głównych nurtów działalności jego pontyfikatu, nie spotkało się to jednak ze zrozumieniem świata mediów. Benedykt XVI musiał stanąć w prawdzie przed faktem istnienia nadużyć seksualnych, co pozwoliło na prewencję i na skuteczne niesienie pomocy wszystkim pokrzywdzonym. Benedykt XVI podejmował

foto.TWARCZAK-TWL_1578

z pełną dynamiką konkretne działania w odpowiedzi na negatywne zjawiska związane z nadużyciami duchownych. W ostatnich latach swojego pontyfikatu papież wprost przeproszał za akty pedofilii, jakie dokonały się w Kościele. Pani premier stwierdziła ponadto, że w opinii powszechnej otwiera się nowy rozdział w walce z pedofilią. Papież Franciszek ma bowiem wsparcie mediów, stąd też ma większe możliwości działania. Kiedy Benedykt XVI musiał raczej tłumaczyć się z istnienia zjawiska, Franciszek może działać.

W dalszej części swojego wystąpienia prelegentka przedstawiła pokrótce, czym zajmuje się Papieska Rada dla Ochrony Nieletnich, której jest ona członkiem. Rada została powołana na okres 3 lat. Głównym jej zadaniem jest opracowanie konkretnych sposobów postępowania przez zespoły działające w różnych grupach roboczych. Organ ten nie jest sądem ani prokuraturą, a radą, która ma przeanalizować obecną sytuację. Swoje przedłożenie pani premier zakończyła stwierdzeniem, że Stolica Apostolska będzie się nadal angażowała w dialog ze stronami przewidzianymi w dyskusji.

Drugi referat – *Władza rodzicielska a wolność religijna dziecka w prawie kanonicznym* – został przedstawiony przez dr hab. Elżbietę Szczot z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Prelegentka dookreśliła na wstępie, że temat, który porusza, jest obszerny, dlatego zwróci uwagę jedynie na pewne aspekty tego zagadnienia. Pierwszym z nich była kwestia związana z terminem „władza rodzicielska”. Rodzicielstwo jest podstawowym celem małżeństwa. Małżonkowie mają w tej materii prawa oraz obowiązki. Są oni zobowiązani do wychowania dzieci – i jest to ich najcięższy obowiązek. Kwestia wychowania w Kodeksie prawa kanonicznego jest omówiona bardzo szeroko. Podobnie Kodeks rodzinny i opiekuńczy nie definiuje tej władzy, ale wskazuje na jej elementy konstytutywne. Z norm zawartych w tym kodeksie można stworzyć określenie, że władza rodzicielska jest to zespół praw i obowiązków rodziców, które winni oni wypełniać w celu prawidłowego ukształtowania swoich dzieci. Przyjmuje się, że władza ta powstaje w momencie poczęcia dziecka i przysługuje obojgu rodzicom. Rodzicami są ojciec i matka dziecka, nie istotne jest, czy przyszło ono na świat w małżeństwie kanonicznym, czy nie.

Kolejnym tematem omówionym przez prelegentkę była odpowiedzialność rodziców za katolickie wychowanie dziecka. Podkreśliła ona, że tylko rodzice katolicy ponoszą odpowiedzialność za brak takiego wychowania, natomiast w przypadku małżeństw mieszanych – tylko rodzic katolicki. W ten

foto.TWARCZAK-TWL_1577

sposób wyłoniła się kwestia wolności religijnej dziecka. Sobór Watykański II w Deklaracji o wolności religijnej mówi, że każdy człowiek ma prawo do wolności religijnej, tak by nikt nie przymuszano do działania ani nie zabraniano mu wyznawania wiary. Prawo to jest zakorzenione w godności człowieka. Numer 5 wspomnianego dokumentu podaje, że każdej rodzinie przysługuje prawo do organizowania życia religijnego, rodzicom zaś przysługuje prawo do decydowania o wychowaniu religijnym swoich dzieci.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w artykule 53 zawiera treści dotyczące wolności do wyznawania religii według własnego wyboru, natomiast rodzice mają prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami. Prawo to przysługuje dzieciom ze względu na zakorzenienie w godności ludzkiej. Kan. 111, par. 2 KPK podaje, że każdy, kto ma być ochrzczony i ukończył czternasty rok życia, ma prawo dokonać wyboru co do obrządku, w jakim chce przyjąć chrzest. Podobną regulację zawiera Kodeks wschodni. W pewnych przypadkach jednak może wystąpić konflikt między wolą rodziców a dziecka. W sytuacji takiego konfliktu dziecko podlega woli rodziców. Co do lekcji religii – jest ona organizowana w szkole na życzenie rodziców. Podsumowując swoje przedłożenie, prelegentka stwierdziła, że rodzice mają obowiązek ochrzcić dziecko jak najszybciej, oni także mają prawo wybrać obrządek, który dziecko po osiągnięciu pełnoletności ma możliwość zmienić. Niestety obecne czasy charakteryzują się tym, że często rodzice nie stanowią autorytetu dla swoich dzieci. Odrzucenie to ma jednak charakter powierzchownej pozy, bo w głębi ducha młodzież potrzebuje kierownika, co zostało niejednokrotnie potwierdzone akceptacją nauczania Jana Pawła II.

Ostatnia z prelekcji pierwszej części konferencji dotyczyła władzy rodzicielskiej a wolności religijnej dziecka w prawie polskim. Zagadnienie to zaprezentował ks. dr hab. Krzysztof Warchołowski, prof. UKSW. Główny nurt przedstawionego tematu sprowadzał się do przeanalizowania władzy rodzicielskiej oraz praw dziecka ze szczególnym uwzględnieniem aktualnych unormowań. Prelegent zaznaczył, że władza rodzicielska sprowadza się do praw i obowiązków rodziców w odniesieniu do dzieci. Podmiotem tej władzy są rodzice – obydwójce – mają oni równe prawa w zakresie jej sprawowania. Drugą zaś stroną stosunku prawnego jest dziecko. Zależność ta trwa aż do uzyskania przez niego pełnoletności – potem wygasa. Następnie zostały przedstawione zasady wychowania zawarte w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym, wśród

foto.TWARCZAK-TWI_1594

foto.TWARCZAK-TWI_1585

których wymienić można wykonywanie władzy rodzicielskiej dla dobra dziecka, pieczę nad dzieckiem i stała o nie troskę oraz właściwe wychowanie. Konkludując swoje wystąpienie, wykładowca podkreślił, że należy wyraźnie powiedzieć, że dziecko jest podmiotem prawa do wolności religijnej, której dysponentami są rodzice. Powinni oni szanować osobowość dziecka oraz jego indywidualny rozwój.

Był to ostatni referat pierwszej części sympozjum, po którym nastąpiła dyskusja. Drugą sesję prowadzoną przez dr. Adama Żaka SJ – koordynatora Konferencji Episkopatu Polski ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży rozpoczęło wystąpienie ks. dr. hab. Leszka Adamowicza, prof. KUL, który omówił temat *Przynależność kościelna i obrządkowa dziecka*. Głównym nurtem prezentowanego tematu było określenie, czym jest przynależność obrządkowa dziecka i co o niej decyduje. Prelegent starał się przedstawić, który z elementów: miejsce chrztu, przynależność kościelna szafarza czy sposób sprawowania ceremonii chrzcielnej decydują o tym, do jakiego obrządku będzie należeć dziecko. Niejednokrotnie, co zostało podkreślone, zdarzały się bowiem przypadki, kiedy to rodzice byli zmuszeni do chrzczenia swoich dzieci w innym obrządku, niż ten, do którego sami należeli. Omówienie każdego z przedstawionych wyżej zagadnień doprowadziło do wysnucia konkretnych wniosków na temat czynników decydujących o przynależności dziecka do określonego obrządku oraz o roli rodziców w wyborze obrządku dla swoich dzieci. Konkludując, prelegent stwierdził, że nabycie przynależności do obrządku zależy od pochodzenia rodziców i ich intencji wychowania dziecka w danej wspólnoty. Domniemywa się, że prośba o chrzest oznacza intencję włączenia dziecka do danej wspólnoty, ale jest również możliwe przeprowadzenie dowodu przeciwnego.

Kolejnym i jednocześnie ostatnim prelegentem tak drugiej sesji, jak i całego sympozjum był ks. dr hab. Piotr Majer, który zaprezentował temat *Prawnokanoniczna ochrona praw dziecka przed nadużyciami seksualnymi*. Na wstępie prelegent zaznaczył, że zamiarem organizatorów sympozjum było przedstawienie szerokiego spektrum ochrony praw dziecka w Kościele. Szczególnie głośne są nadużycia seksualne wobec nieletnich. Przypominając ewangeliczne słowa Jezusa dotyczące zgorznienia, należy podkreślić, że Kościół, będąc wierny temu przesłaniu, zawsze uwa-

żał te kategorie przestępstw za jedne z najcięższych. Również dzisiejsze przepisy prawa kanonicznego za popełnienie takiego przestępstwa przewidują najcięższą karę – sam fakt, że są one wyjęte spod kompetencji biskupa miejsca, również o tym świadczy. Z konieczności ograniczonego czasu prelegent skupił się na zagadnieniu kary jako konsekwencji tego przestępstwa. Kara ma, obok następczego, wymiar ostrzegawczy. Jeśli ktoś jest świadom tego, że konkretna kara grozi za przestępstwo, to stanowi to dla niego pewną okoliczność odstraszającą. Prócz przepisów materialno-karnych istnieją inne: normy procedury karnej zmierzające do zapobiegania tego rodzaju przestępstw, a także normy o świadczeniu pomocy ofiarom. Przepisy prawa kanonicznego zostały przedstawione pokrótce, prelegent skupił się wokół następujących źródeł: norm zawartych w liście apostołskim motu proprio *Sacramentorum sanctitatis tutela* i norm proceduralnych Kongregacji Nauki Wiary znowelizowanych w roku 2010. Wytyczne zawarte w ostatnim z wymienionych dokumentów miały stanowić pomoc dla poszczególnych biskupów, jak również miały być wskazaniem, jak należy się zachować w przypadku zgłoszenia o popełnieniu takiego przestępstwa. Kolejne zagadnienia zaprezentowane przez prelegenta dotyczyły przestępstwa i kary jako konsekwencji popełnionego czynu oraz procedury karnej stosowanej w przypadku, kiedy zostanie wniesione zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przeciwko szóstemu przykazaniu Bożemu przez duchownego. W zakończeniu referatu omówiona została profilaktyka tego typu przestępstw. Prelegent poinformował zebranych, że powyższemu zagadnieniu poświęcony jest aneks do stosownego dokumentu Konferencji Episkopatu Polski oraz dodatkowy dokument poświęcony prewencji. Po

wskazaniu najważniejszych kwestii dotyczących stworzenia systemu prewencji i krótkim podsumowaniu całego przedłożenia zakończono ostatni z zaprezentowanych referatów.

Ostatnim punktem sympozjum była dyskusja, po której dziekan ks. prof. dr hab. Tomasz Rozkrut dokonał podsumowania spotkania. Podkreślił przy tym, że tematyka, która była poruszana, jest nie tylko trudna, ale domaga się także w wielu wypadkach doprecyzowania. Dziękując zebranych za obecność, a prelegentom za wygłoszone referaty, zapowiedział, że materiały z sympozjum zostaną opublikowane w kolejnym numerze „Annales Canonici Monographiae”.

Prawa dziecka:
perspektywa Kościoła

Monographiae

NUMER 3
Annales
Canonici
MONOGRAPHIAE

Międzynarodowe seminarium pastoralne w Ratyzbonie

tekst i zdjęcia: ks. Maciej Ostrowski

W dniach 10–13 stycznia 2015 w Ratyzbonie (Regensburgu) odbyło się kolejne seminarium doktorantów organizowane w ramach współpracy naszego uniwersytetu z uniwersytetem Alberta Ludwika we Freiburgu niemieckim. Do kręgu współpracy dołączyli doktoranci z Międzynarodowego Teologicznego Instytutu w Trumau k. Wiednia. Długofalowy projekt przewiduje studia nad problemem pielgrzymowania. Stąd dwa wiodące referaty ks. prof. dr hab. Macieja Ostrowskiego z Katedry Teologii Pastoralnej Szczegółowej Wydziału Teologicznego UPJPII – *Życie chrześcijańskie drogą* – oraz prof. Michaeli Hastetter z Freiburga – *Eschatologiczna metaforyka pielgrzymowania w myśli Josepha Ratzingera*, wokół których podjęto gremialną dyskusję. W dalszej części seminarium poszczególni doktoranci przedstawili swoje tematy badawcze i stan ich realizacji. Uczestnicy wysłuchali m.in. wystąpienia ks. Michała Wilkosza (realizującego doktorat we Freiburgu) o sytuacji Kościoła w Polsce oraz ks. Zenona Barnasa (studiującego w UPJPII) o duszpasterstwie w kościołach przy autostradach w Niemczech. Gościem specjalnym seminarium był emerytowany profesor z Freiburga Hubert Windisch, który rozwinął refleksję na temat „praktyczności” teologii pastoralnej. Prof. Windisch w latach 2003–2005 był jednym z inicjatorów współpracy między uniwersytetami we Freiburgu i Krakowie w obszarze teologii pastoralnej. Trzeba zauważyć,

że historycznie Ratyzbona była jednym ze znanych ośrodków teologicznych, który wpłynął na kształtowanie się teologii pastoralnej. Pracował tu jeden z pierwszych wybitnych pastoralistów biskup Johan M. Sailer (†1832), twórca tzw. biblijno-teologicznej koncepcji teologii pastoralnej. Uczestnicy seminarium odwiedzili jego grób w tamtejszej katedrze. Z Ratyzboną związani byli inni teologowie przecierający ścieżki tej gałęzi teologii, twórcy jednych z pierwszych podręczników pastoralnych – Joseph Amberger (†1889) i Johan M. Benger (†1870).

Międzynarodowe spotkanie odbywało się na terenie Instytutu Benedykta XVI i wyższego seminarium duchownego. Uczestnicy zapoznali się z działalnością instytutu oraz zwiedzili dom w Pentling w pobliżu miasta, w którym mieszkał Joseph Ratzinger wraz z rodziną w ostatnich latach swej pracy profesora w Ratyzbonie. Dom ten jest z woli Benedykta XVI do dziś miejscem spotkań naukowych. Można w nim znaleźć liczne pamiątki związane z Josephem Ratzingerem. W niedzielę uczestnicy seminarium wzięli udział w uroczystej mszy świętej w katedrze, podczas której śpiewał słynny męsko-chłopięcy chór ratyzoński Domspatzen (Katedralne Wróbelki) – jego dyrygentem przez kilka lat był Georg Ratzinger, brat papieża emeryta. Kolejne seminarium ma odbyć się w maju br. w Krakowie.

Konferencja Faces of women in search of positive prospects

tekst: Kinga Grodny
zdjęcia: Milena Kukla

W dniach od 17 do 18 listopada 2014 roku na naszym uniwersytecie odbyła się międzynarodowa konferencja zatytułowana *Faces of women in search of positive prospects*. Została ona zorganizowana dzięki współpracy Wydziału Teologicznego UPJPII z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu Lublańskiego oraz Instytutu Solayea. Za organizację całego przedsięwzięcia odpowiedzialni byli ks. dr hab. Marcin Godawa oraz ks. prof. dr hab. Stanko Gerjolj ze Słowenii. Konferencja miała na celu przybliżenie ról kobiety w dzisiejszych czasach, zarówno społecznych, jak i kulturowych.

Dzień pierwszy rozpoczęliśmy mszą świętą, następnie wszystkich prelegentów i prowadzących powitał prodziekan Wydziału Teologicznego ks. dr hab. Roman Bogacz, prof. UPJPII. Tak rozpoczął się pierwszy z czterech paneli dotyczący teologii i moralności. Swoje teksty zaprezentowali kolejno: ks. prof. dr hab. Stanko Gerjolj, ks. dr hab. Marcin Godawa oraz Mateja Centa. Tę część dnia zakończyła interesująca dyskusja podsumowująca, która w dużej mierze dotyczyła miłości i odpowiedzialności oraz emocji z nimi związanych. Następnie wszystkich zaproszono na kawę i ciasto, przy których można się było podzielić własnymi spostrzeżeniami w nieco węższym gronie.

Drugi panel został rozpoczęty odczytaniem referatu *Personalism, transcendence and God in Irigaray's thought* przygotowanego przez prof. Bojana Žaleca z Uniwersytetu Lublańskiego. Sam autor niestety nie mógł być obecny na konferencji. Kolejny wykład przedstawił dr Marek Urban CSsR z Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Po części filozoficznej zaproszono wszystkich prelegentów oraz słuchaczy do dyskusji. Następnie rozpoczęła się trzecia i ostatnia w tym dniu część konferencji zatytułowana *Family and education*. Jako pierwsza wystąpiła doc. dr Barbara Simonič z Uniwersytetu Lublańskiego. Kolejną prelegentką była prof. Iryna Semeniuk z Ukrainy, następnie wystąpiła prof. Miriam Stanonik z Uniwersytetu Lublańskiego. Ostatni panel był poświęcony życiu rodzinnemu i roli, jaką pełni w nim kobieta. Dotyczył również perspektyw i możliwości edukacyjnych kobiet realizujących się jako matki.

Dzień drugi, tak jak poprzedni, został rozpoczęty wspólną mszą świętą. Następnie swoje wystąpienie zaprezentowali kolejno: dr hab. Iwona Węgrzyn (Uniwersytet Jagielloński), Olga Khoroshun, Štefanija Jaksetič Dujc (Uniwersytet Lublański) oraz Maja Horvat i Oliwia Borkowska z Instytutu Solayea. Wszystkie referaty były poświęcone kulturze i ekologii.

Konferencja odbyła się w Centrum Resurrectionis, gdzie również mieszkali wszyscy zagraniczni goście i prelegenci. Całe wydarzenie było bardzo pouczającym i inspirującym spotkaniem, które planujemy powtórzyć.

Jezus z Nazaretu Benedykta XVI – owoc duchowych poszukiwań

tekst: Michał Sapalski
zdjęcia: Piotr Pietrucha

„Książka o Jezusie [...] jest owocem mojej długiej wewnętrznej drogi” – napisał w przedmowie do I tomu tryptyku *Jezus z Nazaretu* Benedykt XVI. Nad owocami tejże wieloletniej wędrówki duchowej snulo refleksje grono zebrane w dniach od 13 do 14 listopada 2014 roku na konferencji *W kręgu „Jezusa z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI*, która odbyła się w auli im. św. Jana Pawła II Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie.

Dies primus

Sesję przedpołudniową pierwszego dnia prowadził ks. prof. dr hab. Antoni Żurek. Otworzył ją, jak i całą konferencję, wykład abp. Rina Fisichelli – przewodniczącego Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji: *Nowa ewangelizacja – wyzwanie, aby wyjść z obojętności*. Wystąpienie poświęcone było problematyce ciągłości, kontynuacji między tym, co dawne, a obecne, zwłaszcza w przestrzeni sztuki. Bazując na chrystocentryzmie Hansa Ursa von Balthasara, prelegent wskazał, że sztuka zakorzeniona w kanonach piękna była w całej historii Kościoła nośnikiem treści zbawczych, stąd banalizowanie piękna przez nią wyrażanego ma dramatyczne konsekwencje. Jeśli współczesna sztuka depcze rzeczywiste piękno, to uniemożliwia kontemplację prawdy i dobra, do których w swej istocie winna prowadzić. Dzieło sztuki zawsze prowokuje do stawiania pytań głębokich, od których nie można uciec. Jego fenomen polega na tym, że nie traci tej funkcji po śmierci twórcy – niejako przedłuża refleksję nad konkretną prawdą, do czego chciał skłonić artysta. Skoro podstawowym prawidłem rozwoju rzeczywistości nie jest zerwanie z tym, co doczesne, ale twórcza kontynuacja tego, co już istnieje, toteż ciągłość, kontynuacja jest tak ważna w dziedzinie ewangelizacji. Pozwala ona bowiem przekroczyć fragmentaryczność, której prawda zawsze się wymyka. Swoje tezy abp Fisichelli oparł na nauce św. Augustyna, konkludując, że piękno znajduje się we wnętrzu, w którym mieszka prawda.

Po wykładzie alumni skrzętnie skorzystali z możliwości zadawania pytań, poruszając m.in. kwestię relacji piękna do cierpienia czy zdolności tworzenia piękna przez niewierzących. Warto dodać, że abp Fisichella zaznaczył na wstępie, iż rozmawiał z Benedyktem XVI, który na wieść o konferencji poświęconej jego dziełu *Jezus z Nazaretu* uśmiechnął się życzliwie, pytając żartobliwie: „To ktoś jeszcze o mnie pamięta?”. Chciałoby się odpowiedzieć: „Ojciec Święty, pamiętamy!”.

Następny wykład pt. *Obraz Chrystusa w trylogii „Jezus z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI* wygłosił ks. prof. dr hab. Krzysztof Góździć – kierownik Katedry Historii Dogmatów i Teologii Historycznej w Instytucie Teologii Dogmatycznej KUL, członek Międzynarodowej Komisji Teologicznej i redaktor serii Opera Omnia Josepha Ratzingera. Wychodząc od Piłatowego pytania skierowanego do Jezusa: „Skąd Ty jesteś?”, wskazał na przedstawienie Chrystusa jako

Dwudniowa konferencja podzielona była na sesje przed- i popołudniowe, przy czym bloki popołudniowe składały się z dwóch części. Otworzył ją dziekan Wydziału Teologicznego Sekcji w Tarnowie ks. dr hab. Janusz Królikowski, prof. UPJPII, po czym zgromadzonych powitał wielki wicekanclerz Wydziału Teologicznego Sekcji w Tarnowie bp Andrzej Jeż.

Nowego Mojżesza i Boga w Ewangelii św. Mateusza. W ciekawy sposób zwrócił uwagę na obecność czterech (grzesznych) kobiet w genealogii Jezusa, która zwieńczona jest osobą Maryi – bezgrzesznej Żydówki. Autor wyjaśnił nadto, że 72 imiona wymienione w rodowodzie Chrystusa symbolizują liczbę wszystkich narodów, co jasno pokazuje powszechność orędzia zbawczego Mistrza z Nazaretu.

Następnym prelegentem był ks. prof. dr hab. Bogdan Ferdek z Katedry Teologii Dogmatycznej Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu, który poprowadził wykład o tytule *Inspiracje eklezjologiczne w „Jezusie z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI*. Wykładowca podkreślił wyraźnie, że Benedykt XVI żył eklezjologią i przedstawił trzy główne wątki występujące w nauczaniu emerytowanego papieża na temat Kościoła: założenie Kościoła, jego relację do królestwa Bożego i różne modne koncepcje ujęcia istoty Kościoła. Już na wstępie ks. prof. Ferdek zaznaczył, że Joseph Ratzinger unikał pojęcia „założenie Kościoła”, preferując raczej termin „ustanowienie”. Akt fundacyjny wspólnoty kościelnej Benedykt XVI widzi w ustanowieniu Eucharystii, wykazując przy tym silny związek Mistycznego Ciała Chrystusa z Eucharystią. W ujęciu Ratzingera Kościół wyrasta z Eucharystii. Wskazuje też, że królestwo Boże jest już we wspólnocie kościelnej, która jednak ciągle dąży do pełnego urzeczywistnienia Bożego panowania w świecie. Następnie ks. prof. dr hab. Bogdan Ferdek przywołał obrazy z Konstytucji dogmatycznej o Kościele *Lumen gentium*, przedstawiające istotę *Ecclesiam Catholicam*. Jawi się ona jako nowa rodzina Jezusa, gospodarstwo domowe, w którym dokonuje się terapia człowieka pozbawionego łaski – terapeutą zranionego grzechem pierworodnym jest właśnie Kościół. Wspólnota eklezjalna jest także wspólnotą „przypominającą sobie” zbawcze dzieło Boże, to przecież z owego „przypominania sobie” powstały księgi Nowego Testamentu. Pierwszy wiek był czasem sporów chrystologicznych, natomiast drugie stulecie przyniosło wykwit kontrowersji eklezjologicznych. Ich oddziaływanie jest żywe po dziś dzień – choćby współczesne media przedstawiają w gruncie rzeczy wykrzywiony obraz Kościoła. Jest on jednak, jak profetycznie naucza Sobór Watykański II, *realitas complexa* – jedną złączoną rzeczywistością, upodabianą się do misterium Słowa Wcielonego.

Dwie popularne herezje eklezjologiczne, tj. eklezjologiczny arianizm i eklezjologiczny monofizytyzm, odżywiają we wszystkich epokach, także i w epoce nam współczesnej. Pierwszy zasadza się na próbie uświatowienia Kościoła przez akceptację modnych ideologii (np. genderyzmu), a drugi jest wyrazem skrajnej formy odświatowienia Kościoła, polegającej na zupełnej ucieczce wspólnoty od świata. Jednak w gruncie rzeczy „nie ma Chrystusa bez Kościoła”, gdyż Jezus i Jego Mistyczne Ciało tworzą nierozłączną jedność. Ks. prof. dr hab. Ferdek przytoczył również stanowisko Benedykta XVI nauczającego, że wszystkie religie oczekują na spotkanie z Chrystusem.

Sesję popołudniową prowadził ks. dr hab. Michał Bednarz. Rozpoczął ją wykład „Jezus z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI i „Jezus” Karla Bartha ks. prof. dr hab. Tadeusza Doli – dziekana Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego i przewodniczącego Komitetu Nauk Teologicznych PAN. Wskazał, że zarówno Ratzinger, jak i Barth podchodzą krytycznie do metody historyczno-krytycznej właściwej teologii liberalnej, dla której Jezus jest tylko człowiekiem. Obaj akcentują konieczność studiowania Pisma Świętego w duchu, w jakim powstało i w ścisłym związku z zasadą analogii wiary, przy jednoczesnej wielkiej pokorze badawczej. Następnie Paweł Lisicki – redaktor naczelny „Do Rzeczy” – wygłosił referat *Prawdziwy obraz Jezusa Josepha Ratzingera. W odpowiedzi Gerdowi Lüdemannowi*, który okazał się miazdzącą krytyką Lüdemanna, popularnego protestanckiego teologa, niegdyś kierownika uniwersyteckiej katedry Nowego Testamentu, a z czasem ateisty. W polemicznym duchu prelegent wykazał błędy Lüdemanna, zwłaszcza zmienność poglądów, literalne odczytywanie tego, co metaforyczne, a nawet błędy w rozumowaniu. Kolejnym prelegentem był ks. dr Robert Głuchowski (Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie), który przedstawił interesujący odczyt pt. „Jezus z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI i „Jezus” Gezy Vermesa. Vermes, z pochodzenia Węgier, były kapłan, wykładowca w Oxfordzie, był przed-

Dies secundus

Swoją obecnością drugi dzień konferencji zaszczyli bp Jan Piotrowski (wówczas biskup nominat diecezji kieleckiej, a od 29 listopada br. jej pasterz) oraz bp Stanisław Salaterski. Sesję przedpołudniową prowadził ks. dr hab. Ireneusz Stolarczyk, prof. UPJPII. Pierwszym prelegentem był ks. prof. dr hab. Henryk Seweryniak z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, konsultor Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji i przewodniczący Sto-

stawicielem tzw. *third quest* – trzeciego etapu poszukiwania w badaniach nad osobą Jezusa Chrystusa. Ks. prof. Głuchowski zwięźle omówił jego metodę badawczą, ukazując jej słabości i zalety.

Druga część sesji popołudniowej poświęcona była spotkaniu z redaktorami serii Opera Omnia Josepha Ratzingera i tłumaczami jego dzieł: ks. prof. dr hab. Krzysztofem Gózdziem – kierownikiem Katedry Historii Dogmatów w Instytucie Teologii Dogmatycznej KUL i członkiem Międzynarodowej Komisji Teologicznej, dr hab. Marzeną Górecką, prof. KUL – redaktorem serii Opera Omnia Josepha Ratzingera, prodziekana Wydziału Nauk Humanistycznych KUL oraz dr. Wiesławem Szymoną OP. Ks. prof. Gózdź odwołał się do porównania Benedykta XVI, który stwierdził, że teolog w dzisiejszym świecie jest niczym gotowy do występu błazen cyrkowy próbujący poinformować ludzi o nagłym wybuchu pożaru w cyrku – jak jemu niewielu wierzy, tak i teologowi, zwiastunowi Bożego działania, wciąż niedowierza wielu. Pani prof. Górecka zaznaczyła, że praca nad oryginalnymi dziełami Josepha Ratzingera uzmysłowiła jej, że jest on wybitnym teologiem i filologiem, który swoje człowieczeństwo „realizuje w słowie”, jak sam kiedyś stwierdził. O. dr Szymona w niezwykle ciepłym wystąpieniu przybliżył kulisy pracy nad tłumaczeniem dzieł Ratzingera i zaznaczył, że Benedykt XVI w swym warsztacie teologicznym wykazuje się postawą podobną do wielkich autorytetów, m. in. św. Tomasza z Akwinu, odszukując cząstki prawdy nawet w obalonych tezach.

warzyszenia Teologów Fundamentalnych w Polsce. Na wstępie podkreślił, że Ratzinger to „Mozart teologii” i gwiazda, z której najczęściej czerpać winno mądre duszpasterstwo. Wystąpienie oparł na trzech zasadniczych punktach: opisanie współczesnego kontekstu apologetycznego, intuicji apologetycznej Josepha Ratzingera i istocie jego apologii. Ks. prof. Seweryniak zaznaczył, że choć *Vaticanum II* zaakcentowało mocno kwestię dialogu, to apologia wiary nadal jest ko-

nieczna. Joseph Ratzinger mówił w tym kontekście o dyktaturze relatywizmu, która ma swych protagonistów także w mediach. To dzieci ‘68 roku, „dzieci kwiaty” nienawidzące Kościoła i chrześcijaństwa, jednym słowem – cierpiące na chrystofobię. Gdy na Zachodzie walka z Chrystusem toczy się na płaszczyźnie intelektualnej, to już na Bliskim Wschodzie wprost – brutalnymi, bestialskimi metodami, przy czym reakcja Zachodu jest symptomatyczna, po cichu aprobująca te barbarzyńskie zachowania. Benedykt XVI niemal w ogóle nie używa w I tomie tryptyku o Jezusie słów „apologia” i „wiarygodność”. Trylogia ta nie ma wprost celu apologetycznego, ale broni ewangelicznego obrazu Chrystusa, Boga – Człowieka. Ratzinger odrzuca wizję historii opartą na przeciwstawieniu „Jezusa historii” – „Chrystusowi wiary”. Benedykt XVI broni nadto obiektywizmu koniecznego w spojrzeniu na Jezusa i krytykuje tych badaczy, którzy w swych poszukiwaniach kwestionują nadprzyrodzony wymiar życia Mistrza z Nazaretu.

Ks. prof. dr hab. Marek Pyc z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu wygłosił wykład pt.: „Jezus z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI w dialogu z chrystologiczną myślą Hansa Ursa von Balthasara. Ks. prof. Pyc wskazał najpierw na korzenie chrystologii obydwu wybitnych teologów, która bierze początek w kontemplacji Jezusa Chrystusa. Obaj zgodnie twierdzą, że *vita contemplativa* jest drogą do prawdziwie skutecznego działania. „Kto chce więcej działać, musi więcej oddawać się kontemplacji”, mawiał von Balthasar. Dlatego też trylogia o Jezusie z Nazaretu jawi się jako efekt medytacji Benedykta XVI o Chrystusie. Następnie prelegent wskazał na rodzaj uprawianej przez rzeczonych teologów chrystologii. Von Balthasara, uznającego za podstawę tajemnicę Wcielenia Słowa, charakteryzuje jej odgórne ujęcie. Mimo to jego chrystologia harmonizuje z oddolną. Podobny ład widoczny jest u Ratzingera: choć wychodzi on od spojrzenia na Jezusa z punktu widzenia uczniów, pytających o to, kim jest Chrystus, to zmierza ku górze. Zatem jego chrystologia oddolna zgodnie współbrzmi z odgórną. Następnie ks. prof. Pyc syntetycznie scharakteryzował chrystologię duchową Ratzingera oraz chrystoestetykę, chrystodramatykę i chrystologikę von Balthasara.

Kolejnym prelegentem był ks. prof. dr hab. Jerzy Szymik z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, były członek Międzynarodowej Komisji Teologicznej, który zaprezentował następujące zagadnienie: *Syn, sens, hilasterion. Idee przewodnie chrystologicznej trylogii Josepha Ratzingera – Benedykta XVI*. Wyznał, iż dla niego nie ma niczego piękniejszego nad chrystologię Ratzingera. Benedykt XVI wykazuje w niej, że Chrystus jest rzeczywistą prześlągalnią za grzechy ludzkie, umożliwiającą przywrócenie ładu zburzonego przez grzech pierwotny. Według niego tylko postawa dziecięctwa Bożego pozwala na przyjęcie optyki i logiki Boga. Ratzinger na py-

Finis coronat opus

Na zakończenie dwudniowej konferencji ks. dr hab. Andrzej Michalik stwierdził, że uśmiech papieża seniora jest dla wszystkich prelegentów oraz uczestników spotkania najpiękniejszą nagrodą za trud intelektualnych zmagani. Ufamy, że

tanie o sens istnienia świata odpowiada, że jest on miejscem rozgrywania się miłości Boga do człowieka, rzeczywistością umożliwiającą miłość. Świat został stworzony po to, by zaistniała przestrzeń dla przymierza między Bogiem a człowiekiem. Następnie z wykładem wystąpił ks. prof. dr hab. Mirosław S. Wróbel, kierownik Katedry Filologii Biblijnej i Literatury Międzytestamentalnej Instytutu Nauk Biblijnych KUL. Temat, który przedstawił, brzmiał następująco: *Proroctwo Mojżesza (por. Pwt 18, 15 i Dz 7, 37) w kontekście „Jezusa z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI*. Prelegent omówił starotestamentalną obietnicę całkowicie nowego proroka od Boga, do której odwołuje się w swym tryptyku Benedykt XVI. Ks. prof. Wróbel ujął wykład w czteropunktowej formie: omówił założenia metodologiczne, orędzie i kontekst proroctwa Mojżesza, jego recepcję w Nowym Testamencie i osobę Jezusa w świetle tejże obietnicy.

Popołudniowa sesja została przeznaczona na panel dyskusyjny, w który wprowadził słuchaczy ks. dr hab. Andrzej Michalik, rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie i wybitny znawca myśli teologicznej Josepha Ratzingera. W ramach panelu przewidziano nadto jeszcze dwa wykłady. Pierwszy poprowadził ks. dr hab. Janusz Królikowski, prof. UPJPII na temat „Jezus z Nazaretu” Josepha Ratzingera – Benedykta XVI na tle chrystologii Rudolfa Bultmanna. Swoje opracowanie dziekan Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie oparł na kazaniach marburskich wygłoszonych przez Bultmanna w latach 1937–1943. Prelegent zaznaczył na wstępie, że podstawowymi założeniami badawczymi w teologii protestanckiej nie są tylko sławne *sola fides, sola scriptura* i *sola gratia*, lecz także *principium solus Luther*. W świetle tych czterech niepisanych dogmatów protestanckich ukazał osobliwą teologię Bultmanna, wskazując na końcu punkty styeczne teologii dwóch Niemców. Po pierwsze – Jezus Chrystus jest roszczeniem, osobą, która domaga się opowiedzenia za lub przeciw niej. Po drugie natomiast – wiara, jako decyzja opowiedzenia się za Jezusem, tworzy nowy etap życia.

Ostatni wykład poprowadził ks. prof. dr hab. Stanisław Wszolek (Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie). Jego temat brzmiał: *Zasada inteligibility w służbie nowej ewangelizacji. Uwagi na marginesie lektury „Jezusa z Nazaretu”*. Według ks. prof. Wszółka Benedykt XVI jasno wykazał, że teologia wymaga racjonalności, i nadto pokazał, iż chrześcijaństwo nie jest tylko jednym z wielu światopoglądów, ale daje nadzieję na zwycięstwo prawdy. U Ratzingera ciągle występuje założenie metafizyczne o człowieku jako istocie o sercu rozumnym i otwartym na transcendencję. Ten aksjomat mogą przyjąć nawet niewierzący. Wyjątkowość teologii Benedykta XVI polega na tym, że tłumaczy on wiarę wspaniale i głęboko. Ateista w obliczu takiej nauki może ją zrozumieć, ale nie musi jej przyjąć.

konferencja ta przyczyni się do pogłębiania genialnej i profetycznej twórczości teologicznej emerytowanego Ojca Świętego, którego wielu bez wahania nazywa „współczesnym św. Augustynem”.

Telewizja JP2TV już działa!

tekst: Anna Kuś
zdjęcia: JP2TV

1 grudnia 2014 roku ruszyła strona internetowa JP2TV – telewizji tworzonej przez studentów i wykładowców Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej. Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie ma najlepsze uczelniane zaplecze telewizyjne w Polsce – młodzi dziennikarze w pełni je wykorzystują, na stronie zaś można zobaczyć efekty tej pracy. Pracy na zasadzie wolontariatu. Pozwala ona na doskonalenie umiejętności dziennikarskich, a przede wszystkim stwarza studentom możliwość przekonania się, jak funkcjonuje telewizja.

Studio telewizyjne mieści się przy ul. Franciszkańskiej 1 w budynku dydaktycznym Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. W pierwszej części

zamyślu projektu telewizja JP2TV przygotowuje materiały telewizyjne na strony internetowe i tworzy promocyjne materiały uniwersyteckie. Ponadto obsługuje reportersko i dokumentacyjnie aktualne wydarzenia z życia uczelni i miasta w ramach trzech redakcji: Informacji i Publicystyki, Reportażu i Dokumentu oraz Małych Form Telewizyjnych.

„Telewizja JP2TV działająca w ramach naszego Instytutu rozpowszechnia wartości statutowe uczelni w myśl jej patrona – św. Jana Pawła II. Telewizja funkcjonuje na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie, dlatego zarówno nazwa telewizji, jak i tematyka jej programów wpisuje się w wielkie dziedzictwo duchowe św. Jana Pawła II. Telewizja stawia sobie za cel pokazać

głębię, aktualność i ważność tego dziedzictwa we wszystkich wymiarach życia. Ponadto JP2TV realizuje materiały dotyczące bieżących wydarzeń w Krakowie i okolicach. Wiadomości poruszają tematykę związaną z wszelkimi dziedzinami życia społecznego, począwszy od religii, polityki, biznesu, kończąc na kulturze czy sporcie. Zamiarem JP2TV jest wykształcenie dziennikarza – człowieka, dla którego wartości są najważniejsze i który potrafi rozmawiać z ludźmi. Jednocześnie dziennikarz potrafi znaleźć i w ciekawy sposób pokazać to, co dla społeczeństwa może mieć istotne znaczenie” – mówi dyrektor IDiKS ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII. JP2TV wkroczyła też intensywnie w projekt współpracy z ŚDM 2016. „To nie tylko niezwykle doświadczenie, ale profesjonalne zadanie, które staramy się realizować w duchu pomocy i oddania wielkiej sprawie kształtowania młodych umysłów i serc” – podkreśla ks. prof. Michał Drożdż.

W dniach od 9 do 11 grudnia 2014 roku w telewizji JP2TV odbywały się castingi, podczas których trzyosobowe jury przesłuchiwało osoby chętne do współpracy. Komisja przepytowała kandydatów na prezenterów, reporterów, operatorów i montażystów, a także managerów mediów społecznościowych czy realizatorów, sprawdzając predyspozycje każdego z nich. „Casting staraliśmy się przeprowadzić tak, jak w dużych stacjach telewizyjnych. To by-

ło niezwykle doświadczenie. Swoją pasją, głosem i zdolnościami zaskoczyli nas szczególnie ci studenci, z którymi nie zetknęliśmy się jeszcze na warsztatach. Po castingach wiemy, że w JP2TV mamy ogromny studencki potencjał” – wspomina red. Paulina Guzik koordynująca prace JP2TV.

Jednym z programów na wirtualnej antenie jest *Franciszkańska News* prezentujący najważniejsze informacje z życia uczelni i miasta. *Widziane z okna* to z kolei program publicystyczny – składają się na niego wywiady z najważniejszymi osobistościami. Gościem pierwszego odcinka był kard.

Stanisław Dziwisz – metropolita krakowski i wielki kanclerz UPJPII. „Nie chcemy być najlepszą telewizją studencką. Chcemy być najlepszą telewizją internetową, dlatego nasze produkcje staramy się robić jak najbardziej profesjonalnie, wkładając w ich przygotowanie ogromną ilość pracy. Wielu moich kolegów – reporterów z największych stacji telewizyjnych – chwali naszych studentów za tak profesjonalne podejście, studenci UPJPII są też cenieni jako praktykanci w ogólnopolskich programach informacyjnych” – podkreśla red. Guzik.

Ci, którzy chcą być na bieżąco z aktualnymi doniesieniami z naszej uczel-

ni, mogą odwiedzić stronę www.jp2tv.pl, na której zamieszczane są wszystkie materiały. Warto także polubić fanpage telewizji na Facebooku. Zespół telewizji tworzą ludzie z pasją. „Zapraszamy każdego, kto czuje, że telewizja jest jego marzeniem i powołaniem. Takich telewizyjnych możliwości szkoleniowych jak na naszej uczelni nie będzie już nigdzie po skończeniu studiów. Tu te sprzęty i szkolenia są na wyciągnięcie ręki” – mówi dyrektor IDiKS. Każdy widz, który chce zgłosić temat, i osoba chętna do współpracy może napisać do redakcji na adres: telewizja@upjp2.edu.pl.

Digitalizacja w Rzymie

tekst: Józef Skrabski

W roku 2014 Fundacja im. Świętej Królowej Jadwigi dla Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie uzyskała od Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego wsparcie finansowe na kontynuowanie prac inwentaryzacyjnych i digitalizacyjnych w kościele i Hospicjum św. Stanisława w Rzymie. Jak w poprzednich latach celem zadania było uporządkowanie i spisanie kolejnej części bogatego zasobu archiwaliów, a w pierwszej kolejności utrwalenie w formie cyfrowej najcenniejszych archiwaliów uporządkowanych w latach poprzednich. W czasie realizacji zadania odbyto kilka wyjazdów do Rzymu w celu wyboru najcenniejszych jednostek oraz wykonania fotografii cyfrowych. W tym roku zamknięto pierwszy etap porządkowania zasobów liczących ponad 40 metrów bieżących akt, z czego wytworzono, w części dzięki wsparciu Ministerstwa, 160 000 plików stron dokumentów zajmujących 605 GB pamięci. Realizacja zadania nie byłaby możliwa bez stałej pomocy i gościnności rektora ks. dr. Pawła Ptasznika, administratora ks. dr. Jana Głowczyka oraz innych osób duchowych i świeckich związanych z kościołem Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego.

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

REKRUTACJA

2015/2016

Wydział Filozoficzny

wf@upjp2.edu.pl, 12 370 86 08

FILOZOFIA studia stacjonarne I, II oraz III stopnia

specjalności: etyka stosowana, filozofia ogólna, filozofia a chrześcijaństwo, filozoficzne podstawy nauk kognitywnych

Izabela Tomala, studentka filozofii

„Pierwsze zajęcia z filozofii. Prowadzący poprosił, aby na kartce napisać, z czym nam się kojarzy filozofia, dlaczego wybraliśmy ten kierunek i czego oczekujemy od tych studiów? Następnie powiedział, żeby zapisaną kartkę schować i odczytać ponownie za jakiś czas, wtedy, gdy będziemy już po pewnym etapie filozoficznego rozwoju, gdy filozofia zacznie wzbudzać w nas emocje, o które nigdy byśmy się nie podejrzewali. Na odczytanie mojej kartki zdecydowałam się w dniu obrony pracy licencjackiej. Gdy przeczytałam moje pierwsze nieudolne próby definicji filozofii i uzasadnienie studiowania tego kierunku, zrozumiałam celowość działania prowadzącego. Filozofii nie da się w łatwy sposób zdefiniować. Założenia, jakie miałam, rozpoczynając studiowanie filozofii, przerosły moje najśmielsze oczekiwania. W rzeczywistości filozofia okazała się dla mnie ogromną

przygodą intelektualną. Każdego dnia dowiaduję się czegoś, co sprawia, że moje postrzeganie otaczającego świata ulega ciągłym modyfikacjom.

Filozofia jest prestiżowym kierunkiem, dzięki któremu można stworzyć naprawdę mocne podwaliny do dalszego samodoskonalenia. Równocześnie z nią studiuję drugi kierunek, więc obiektywnie mogę ocenić, że atmosfera na filozofii jest niepowtarzalna. Wpływa na nią na pewno to, że zajęcia odbywają się w małych grupach, w których wszyscy dobrze się znają i szanują swoje poglądy. Bezpośredni kontakt z prowadzącymi daje poczucie, że student nie jest wyłącznie numerem w indeksie, ale konkretną osobą, przedstawiającą swoje stanowiska i wyjaśniającą swoje wątpliwości”

Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego

wh@upjp2.edu.pl, 12 421 65 19

Instytut Historii Sztuki i Kultury

sztuka@upjp2.edu.pl, 12 421 26 97

HISTORIA SZTUKI studia stacjonarne I oraz II stopnia

Justyna Kaczmarczyk, studentka historii sztuki

„Wybierając kierunek historia sztuki, liczyłam na poszerzenie swojej wiedzy na tematy, które od zawsze mnie interesowały. Dzięki licznym wyjazdom i ćwiczeniom terenowym studenci mają możliwość zdobywania wiedzy nie tylko teoretycznej, ale również ćwiczenia swoich umiejętności w praktyce. Często mamy dostęp do miejsc, do których trudno dostać się turystom. Polecam ten kierunek każdemu, kto interesuje się sztuką i właśnie z nią wiąże swoją przyszłość”.

możliwość interesującego spędzenia wakacji podczas praktyk na wykopaliskach archeologicznych, które są okazją do integracji i poszerzenia wiedzy. Panuje tu miła i rodzinna atmosfera”.

Iwona Darska, absolwentka historii sztuki

„Praktyki studenckie umożliwiły mi skonfrontowanie wiedzy nabytej podczas z studiów z materiałem zabytkowym, co zaowocowało zdolnością dokładniejszego datowania dzieł sztuki oraz ich analizy stylistycznej. Jednocześnie dały mi możliwość bliskiego przyjrzenia się prawdziwym, niekiedy wręcz unikatowym, zabytkom i umożliwiły rozwijanie moich pasji oraz zainteresowań”.

OCHRONA DÓBR KULTURY studia stacjonarne I stopnia

Monika Jaroń, absolwentka ochrony dóbr kultury

„Wybierając te studia, nie spodziewałam się, że będę mogła brać udział w tylu praktykach i ćwiczeniach terenowych. Pod okiem doświadczonych naukowców mogę doskonalić swoje umiejętności przydatne w pracy przyszłego historyka sztuki. Polecam ten kierunek każdemu, kto pragnie zdobywać wiedzę nie tylko dzięki książkom, ale też ćwiczeniom praktycznym”.

Międzyuczelniany Instytut Muzyki Kościelnej

muzyka@upjp2.edu.pl, 12 658 23 30

MUZYKA KOŚCIELNA studia stacjonarne I oraz II stopnia

Piotr Windak

„Wybrałem kierunek muzyka kościelna, ponieważ są to studia umożliwiające wszechstronny rozwój. Pozwalają one kształcić umiejętności z zakresu gry na organach, improwizacji, śpiewu, dyrygowania zespołami wokalnymi oraz inne konieczne w zawodzie organisty, dyrygenta, animatora kultury muzycznej i muzyka – artysty. Dużym atutem studiów jest prowadzenie zajęć z głównych przedmiotów w trybie indywidualnym. Dzięki relacji

mistrz – uczeń student może wynieść jak najwięcej korzyści z zajęć, które są odpowiednio dopasowane do jego poziomu wiedzy, zdolności i umiejętności. Warto też podkreślić zasobne instrumentarium organowe znajdujące się w budynku MIMK, które regularnie wzbogaca się o nowe instrumenty. Obecnie jest to jeden z najlepiej wyposażonych ośrodków kształcenia organistów w Polsce”.

Instytut Historii

ih@upjp2.edu.pl, 12 421 65 19

HISTORIA studia stacjonarne I, II oraz III stopnia

specjalność Europa Wschodnia

kształci przyszłych pracowników instytucji państwowych, organizacji pozarządowych, samorządów, przedsiębiorstw i mediów, dla których działalności niezbędna jest szeroka wiedza na temat Europy Wschodniej, przede wszystkim Rosji, Ukrainy i Białorusi. Wybierając ten moduł, zapoznasz się z historią tych krajów i ich panoramą kulturową oraz religijną. Odbędziesz również intensywny kurs języka rosyjskiego.

historią filozofii, kulturą religijną czy dziejami papieżstwa. Propozycja dla osób, które w przyszłości chciałyby pracować w organizacjach kościelnych i pozarządowych czy mediach.

specjalność historia Kościoła

to jedyne studia w Polsce umożliwiające zdobycie tej specjalności. Program, prócz przedmiotów dotyczących historii Kościoła katolickiego, umożliwia Ci zapoznanie się m.in. z podstawami teologii katolickiej,

specjalność doktryny polityczne i prawne

to studia dla osób, które chcą pracować w organizacjach pozarządowych, organach administracji publicznej lub mediach. Studenci uzyskują wiedzę z zakresu podstaw prawa, socjologii i politologii. Wiedzę praktyczną zdobywają zarówno na kursach o charakterze stosowanym (np. marketing polityczny), jak i poprzez praktyki w instytucjach państwowych i samorządowych.

ARCHIWISTYKA I ZARZĄDZANIE DOKUMENTACJĄ studia stacjonarne I stopnia

Po ukończeniu tych studiów będziesz przygotowany do pracy w archiwach państwowych, kościelnych i zakładowych, a także we wszelkiego typu kan-

celariach i biurach, w których zarządzanie dokumentacją i jej archiwizacja jest istotnym elementem ich sprawnej działalności.

STUDIA HISTORYCZNO-SPOŁECZNE studia stacjonarne I stopnia

Pierwsze w Polsce studia o takim profilu. Kształcenie na tym kierunku ma charakter interdyscyplinarny. Jako absolwent studiów historyczno-społecznych będziesz posiadał nie tylko szeroką wiedzę humanistyczną, ale

i umiejętności prowadzenia badań społecznych. Będziesz przygotowany do pracy w administracji publicznej, w mediach, organizacjach pozarządowych oraz w szkołach.

TURYSTYKA HISTORYCZNA studia stacjonarne I stopnia

Po ich ukończeniu absolwent dysponuje interdyscyplinarną wiedzą z zakresu nauk humanistycznych, szczególnie historii, historii sztuki, historii religii i kultury, umiejętnościami koniecznymi do pracy w organizacji turystyki, wiedzą i umiejętnościami zaprezentowania uczestnikom wycieczek dziedzictwa kulturowego odwiedzanych krajów.

Możliwości zatrudnienia: administracja krajowa i samorządowa, instytucje międzynarodowe związane z obsługą ruchu turystycznego i wymianą międzynarodową, organizacje pozarządowe współpracujące z krajami regionu, biura turystyczne, hotele.

Wydział Nauk Społecznych

wns@upjp2.edu.pl, 12 370 86 01

Instytut Pracy Socjalnej

ips@upjp2.edu.pl, 12 422 21 21

PRACA SOCJALNA studia stacjonarne oraz niestacjonarne I oraz II stopnia

Cezary Ładyga, student pracy socjalnej

„Praca socjalna na UPJPII? Moim zdaniem to świetny pomysł. Jeśli szukasz przyjaznej uczelni, w której grupy są małe, a każdy student jest traktowany w sposób indywidualny przez wykładowców, uczelni, która współpracuje z instytucjami, w których w przyszłości możesz znaleźć pracę oraz uczelni, która pozwoli w pełni rozwinąć twój potencjał i wrażliwość. Jeśli chcesz rozpocząć przygodę z pracą socjalną, czekamy na Ciebie”.

Ewelina Bugajska, absolwentka pracy socjalnej

„W roku 2014 ukończyłam kierunek praca socjalna, zdobywając tym samym wiadomości i umiejętności potrzebne w pracy zawodowej z osobami starszymi. Wartościowi ludzie, specyficzna serdeczna atmosfera, kameralne grupy rocznikowe, przeprowadzane projekty – o to, co wspominam z sentymentem. Kierunek ten jest przyszłościowy, dający wiele możliwości, pobudzający kreatywność w działaniu na rzecz innych”.

Więcej informacji: www.upjp2.edu.pl

rekrutacja@upjp2.edu.pl

Krzysztof Kaczmarczyk, student pracy socjalnej

„Praca socjalna na UPJPII – to wzajemność. Szeroko pojmowana. To studia, na których student jest jednocześnie wykładowcą, a wykładowca... studentem. Uczymy się od siebie. I tak powinno być w każdej dziedzinie życia”.

Rafał Sowa, absolwent pracy socjalnej

„Kierunek praca socjalna na UPJPII wybrałem przypadkowo. Szybko oka-

zało się jednak, że był to szczęśliwy przypadek. Różnorodność omawianych zagadnień, forma prowadzenia zajęć oraz życzliwa kadra szybko przypadły mi do gustu. Zatrudnienie w zawodzie znalazłem w ciągu tygodnia po odebraniu dyplomu. Mimo trudnej sytuacji ludzi młodych na rynku pracy z nadzieją patrzę w przyszłość dzięki szerokiemu spektrum możliwości, jakie pokazały mi te studia, a których z czasem odkrywam coraz więcej”.

Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej

diks@upjp.edu.pl, 12 422 10 83

DZIENNIKARSTWO I KOMUNIKACJA SPOŁECZNA

Anna Kuś, studentka dziennikarstwa i komunikacji społecznej

„Zawsze fascynowało mnie dziennikarstwo. Studia na UPJPII to początek drogi do spełnienia moich marzeń o pracy w tym zawodzie. Nawet jeżeli nie wiesz do końca, co chciałbyś robić w mediach, to uczelnia pomoże Ci w wyborze. Telewizja, radio, a może prasa? Każdy znajdzie tutaj coś

dla siebie! Dodatkowo możliwość nauki dwóch języków obcych na tym kierunku stwarza możliwość podbijania rynku pracy za granicą. Czego chcieć więcej? Jedyne, co należy zrobić to rozpocząć rekrutację na UPJPII i zostać częścią środowiska akademickiego na naszej uczelni!”

Instytut Nauk o Rodzinie

Instytut.nor@upjp2.edu.pl, 12 422 47 86

NAUKI O RODZINIE Studia stacjonarne I oraz II stopnia

Specjalności: niepełnosprawność w rodzinie, poradnictwo i mediacje

Wydział Prawa Kanonicznego

wpk@upjp2.edu.pl, 12 370 86 13

PRAWO KANONICZNE

Bogumiła Plewa, studentka prawa kanonicznego

„Prawo kanoniczne zainteresowało mnie jeszcze na studiach teologicznych. Po ich zakończeniu postanowiłam, że spróbuję swoich sił w tej dziedzinie nauki i tak rozpoczęły się poszukiwania odpowiedniej dla mnie uczelni. Wybrałam Kraków głównie dlatego, że w tej części Polski jest to jedyna uczelnia, która daje możliwość studiowania prawa kanonicznego na poziomie licencjacko-doktoranckim, a ponadto miałam nadzieję, że również atmosfera panująca na UPJPII będzie dodatkowo motywowała mnie do rozwoju naukowego. I tak też się stało. W ciągu trzech lat spędzonych na tej uczelni zdobyłam bardzo szczegółową i gruntowną wiedzę

z dziedziny prawa kanonicznego. Miałam możliwość uczestniczenia w wykładach prowadzonych przez wybitnych kanonistów, ale nie tylko – sympozja i konferencje naukowe również były okazją do poznawania prawa kościelnego z nieco innej, bardziej praktycznej perspektywy. Takie doświadczenie, a co za tym idzie – rzetelne przygotowanie, mam nadzieję, zaowocuje w mojej przyszłości zawodowej i naukowej, która będzie związana z prawem kanonicznym”.

Przedsiębiorczość szansą dla studentów

Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości na UPJPII

tekst: Dawid Kaczmarczyk

Od października 2014 roku przy naszej uczelni działa Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości. Dzięki otwartym warsztatom i indywidualnym spotkaniom studenci otrzymują narzędzie wspierające inicjatywy biznesowe. Działania Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości adresowane są przede wszystkim do osób, które chcą otworzyć swoją własną firmę i potrzebują pomocy w wejściu na rynek. Dzięki narzędziom oferowanym

Po pierwsze: pomysł

W czasie warsztatów w ramach Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości na naszej uczelni, studenci otrzymywali odpowiedzi na pytania i wątpliwości towarzyszące zakładaniu własnej działalności gospodarczej. Uczestnicy mogli poznać, jak działa program AIP 2.0, jakie korzyści z niego wypływają i co należy zrobić, by przystąpić do prowadzenia własnej działalności w programie.

w AIP – m.in. pomocy prawnej, obsłudze księgowej, networkingowi, konsultacjom eksperckim oraz konkursom grantowym – zainteresowani od początku szybko uczą się obecności na rynku i funkcjonowania firmy. Edukowanie przyszłych przedsiębiorców i wdrażanie ich w biznesowe tajniki to sprawy, na których koncentrowała się działalność Inkubatora w pierwszych miesiącach na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie.

„To nie jest nic trudnego. Nie mamy żadnych kruczków ani ukrytych zasad. Wystarczy przyjść, zarejestrować swoją działalność i od następnego dnia zacząć ją prowadzić. Chcemy Wam w tym pomagać” – mówi Sebastian Kolisz, dyrektor AIP w Krakowie.

W czasie jednego ze spotkań na pytanie prowadzącego „Kto chce założyć swoją firmę?”, trzydzieści osób podniosło rękę. Między innymi dla nich stworzona została taka inicjatywa. „Najlepsze w tych spotkaniach jest to, że

Wydział Teologiczny Sekcja w Tarnowie

wteol@diecezja.tarnow.pl, 14 622 33 31

TEOLOGIA

Studia stacjonarne I, II oraz III stopnia Specjalność: teologia kapłańska, teologia dla świeckich

Aldona Czerwiec, studentka teologii

„Studiowanie teologii bardzo pomaga w codziennym życiu. Wiedza, którą zdobyłam na tej uczelni pomogła mi rozwiązać wiele moich problemów. Studiowanie teologii pomaga mi również w rozwoju własnej osobowości, w stawianiu się lepszym człowiekiem oraz w doszukiwaniu prawdy o samej sobie. Pomaga także lepiej zrozumieć otaczający nas świat. Gdybym jeszcze raz miała dokonać wyboru uczelni oraz kierunku studiów to decyzja byłaby taka sama”.

Dawid Stańczyk, student teologii

„Pytania o sens studiowania teologii bardzo często padają z ust szczególnie młodych ludzi, stojących przed wyborem dalszej drogi kształcenia. Rozumiem te dylematy, ponieważ z osobistych przeżyć wiem, że okres dojrzewania jest trudnym czasem podejmowania pierwszych ważnych decyzji rzutujących na dalszą przyszłość. Moim zdaniem, studia teologiczne pełnią w pewnym sensie rolę „latarni” oświetlającej drogę takiemu człowiekowi. Studia teologiczne urozmaicone takimi przedmiotami, jak np. psychologia, pedagogika, nauki o rodzinie czy bioetyka, wyposażają młodego

człowieka w to, co najbardziej jest w życiu potrzebne i przygotowują do pracy w różnych dziedzinach życia społecznego. Uczą umiejętności po-prawnego, logicznego myślenia, a także rozwiązywania problemów i podejmowania słuszných decyzji”.

Magdalena Nosal, studentka teologii

„W październiku rozpoczęłam pierwszy rok studiów. Do tej pory nawet przez moment nie żałowałam. Na uczelni panuje bardzo życzliwa atmosfera, wszyscy są przyjaźnie nastawieni, a wykładowcy mają świetne podejście do studentów. Całym sercem mogę ją polecić wszystkim, którzy mają wątpliwości, czy wybrać tę drogę, jak również tym, którzy wciąż jeszcze jej szukają”.

Wydział Teologiczny

wt@upjp2.edu.pl, 12 370 86 12

TEOLOGIA Studia stacjonarne I, II oraz III stopnia Specjalności: teologia kapłańska, teologia dla świeckich

TURYSTYKA RELIGIJNA Studia stacjonarne I stopnia

Po ich ukończeniu absolwent dysponuje elementarną wiedzą teologiczną pozwalającą mu zrozumieć podstawowe prawdy katolickiej wiary, zasady chrześcijańskiej etyki, poznać problemy biblijne, elementarne zagadnienia związane z historią powszechną i historią Kościoła, sztuką religijną, kulturą religijną różnych krajów, jak też apostołstwem świeckich; fachową wiedzą m.in. z zakresu duszpasterstwa pielgrzymkowego, obsługi pielgrzymek i ruchu turystycznego, planowania podróży, prawa w turystyce, animacji grup, geografii turystyki i pielgrzymek. Na studia składają się także praktyki w ośrodkach pielgrzymkowych podczas pielgrzymek i wycieczek

oraz innych miejscach ruchu turystycznego na terenie Polski i zagranicą. Możliwości zatrudnienia: obsługa grup pielgrzymów i turystów, pracownik biur turystycznych (pielgrzymkowych), ośrodków pielgrzymkowych i domów pielgrzyma.

Więcej informacji:

www.upjp2.edu.pl

rekrutacja@upjp2.edu.pl

są robione przez młodych dla młodych” – mówi uczestniczka warsztatów, Justyna, absolwentka UPJPII. „Konkretne przykłady i konkretne narzędzia,

Uczelnia przedsiębiorcza

Działanie AIP jest odpowiedzią nie tylko na potrzeby młodych ludzi, ale także przemysłaną wizją władz uniwersytetu. Powołana została specjalna Rada Programowa AIP przy UPJPII, która dba o poprawny rozwój jednostki i udziela wsparcia inicjatywom w ramach Inkubatora.

„Myśl o tym i załączki wirtualnego inkubatora przedsiębiorczości na Uniwersytecie pojawiały się od kilku lat i wybór tej instytucji (AIP – przyp.

Droga do kariery

Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości jest częścią Biura Karier UPJPII. Jak przyznaje koordynatorka tej jednostki mgr Monika Pięga od kilku lat spotyka się z pomysłami studentów na własny rozwój biznesowy. Dzisiaj oprócz konsultacji, w których mogli uczestniczyć, pojawiają się konkretne możliwości działania i wspierania własnego biznesu. „Doświadczenie Biura Karier pokazuje, że z semestru na semestr coraz większa liczba naszych studentów i absolwentów zaczyna poważnie myśleć o swojej ścieżce kariery, rozwoju, zarobkowaniu. Pomysłów jest bardzo dużo. Natomiast uruchomiony przez nas AIP daje możli-

wość szybkiej, łatwej i przyjemnej realizacji tych pomysłów” – podkreśla Monika Pięga.

Ogólnopolska sieć Akademickich Inkubatorów Przedsiębiorczości działa od 2004 roku. W 2009 roku Inkubatory zostały wpisane na listę projektów kluczowych dla polskiej gospodarki. W kolejnych latach dzięki pozyskaniu środków unijnych biura Inkubatorów zostały zmodernizowane i w pełni wyposażone w nowoczesny sprzęt, a AIP stały się największą siecią inkubatorów na świecie. Od 2004 dzięki AIP powstało na rynku już ponad 7000 firm.

wość szybkiej, łatwej i przyjemnej realizacji tych pomysłów” – podkreśla Monika Pięga.

Ogólnopolska sieć Akademickich Inkubatorów Przedsiębiorczości działa od 2004 roku. W 2009 roku Inkubatory zostały wpisane na listę projektów kluczowych dla polskiej gospodarki. W kolejnych latach dzięki pozyskaniu środków unijnych biura Inkubatorów zostały zmodernizowane i w pełni wyposażone w nowoczesny sprzęt, a AIP stały się największą siecią inkubatorów na świecie. Od 2004 dzięki AIP powstało na rynku już ponad 7000 firm.

Repozytorium

Cyfrowy regał biblioteczny

tekst: Bogusława Lizoń-Kopka, Aleksandra Ziarno-Adamus

zdjęcia: Maciej Gradowski

Czym jest repozytorium naukowe?

W 2011 roku dzięki wsparciu przyznanemu w ramach projektu „Efektywność zarządzania i jakość kształcenia miarą sukcesu w UPJPII” realizowanego z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki Europejskiego Funduszu Społecznego, Poddziałanie 4.1.1 „Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni” w Bibliotece Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie rozpoczęły się prace nad utworzeniem uczelnianego repozytorium cyfrowego. Mimo zakończenia projektu prace są kontynuowane, opracowana została również strategia dalszego rozwoju i promocji repozytorium. Obecnie repozytorium działa w ramach Biblioteki Cyfrowej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie jako elektroniczne archiwum zasobów naukowych i dydaktycznych: książek, rozdziałów, artykułów, recenzji i sprawozdań, których autorami są pracownicy naukowcy Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Celem repozytorium jest pozyskanie i upowszechnianie dorobku naukowego oraz badań prowadzonych na uniwersytecie. Publikacje naukowe wzbogacone o metadane (opis bibliograficzny, słowa kluczowe, prawa i in.) digitalizuje się i udostępnia zgodnie z wymogami prawa autorskiego.

Jakie są korzyści dla autora?

- popularyzacja i promocja dorobku naukowego w Internecie, który obecnie jest najważniejszym źródłem wyszukiwania informacji naukowych
- wspomaganie procesów dydaktycznych oraz naukowo-badawczych
- zwiększenie widoczności prac w wyszukiwarkach naukowych, takich jak Google Scholar, integracja badań uczelni ze światowym zasobem
- potencjalny wzrost cytowań oraz wskaźników bibliometrycznych
- gwarancja długoterminowego przechowywania prac w tym samym miejscu i pod tym samym adresem
- możliwość nawiązywania nowych kontaktów naukowych

Jakie są korzyści dla uczelni?

- dostarczanie informacji o bieżących publikacjach, uwidocznienie zasobów instytucji w Internecie
- podnoszenie pozycji uczelni w rankingach światowych
- zobrazowanie rezultatów badań prowadzonych na uczelni
- dostarczenie narzędzi do prowadzenia statystyk dotyczących wykorzystania dorobku naukowego uczelni
- zapewnienie każdemu wydziałowi odrębnej kolekcji prac jego pracowników i odrębnej statystyki
- umożliwienie zarządzania własnością intelektualną i wspomaganie parametryzacji uczelni i jej sprawozdawczości
- zapobieganie plagiatom, które są wykrywane niemalże natychmiast

- wspieranie edukacji studentów oraz podnoszenie jakości kształcenia poprzez ułatwienie dostępu do materiałów naukowych
- funkcjonowanie w oparciu o ideę Otwartego Dostępu (Open Access), propagującą wolny i darmowy dostęp do publikacji naukowych szerokiej grupie odbiorców

Jakie są korzyści dla użytkownika?

- dostęp do cyfrowych wersji publikacji, z których każda ma swój unikalny i niezmienny adres
- ok. 30% publikacji w wolnym dostępie, które można przeglądać w dowolnym miejscu i czasie
- możliwość przeglądania na komputerach w Bibliotece treści wszystkich zdigitalizowanych publikacji
- różnorodne sposoby wyszukiwania potrzebnych publikacji: wyszukiwanie proste, wyszukiwanie zaawansowane, przeglądanie w indeksach: autorów, tytułów, słów kluczowych
- możliwość przeglądania planów wprowadzania publikacji
- dzięki zastosowaniu automatycznego rozpoznawania tekstu (OCR) istnieje możliwość przeszukiwania zawartości publikacji
- utworzenie i zalogowanie się na konto daje możliwość między innymi tworzenia list ulubionych publikacji oraz dodawania tagów do poszczególnych publikacji

Kto może umieszczać swoje publikacje w repozytorium i na jakich zasadach?

- Repozytorium gromadzi dorobek naukowy pracowników Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.
- Publikacje naukowe zostają opublikowane w wolnym dostępie po ustaleniu kwestii autorskich praw majątkowych i zgody ich właściciela na publikację.
- Współtwórca ma możliwość publikowania w repozytorium, jeśli uzyska uprzednio zgodę do publikacji od współautora.
- Jeśli fragment tekstu stanowi możliwą do wyodrębnienia całość (np. rozdział, artykuł), wówczas prawa autorskie należą do twórcy i może wyrazić on zgodę na opublikowanie tekstu.
- W repozytorium mogą zostać zamieszczone cyfrowe wersje egzemplarzy gromadzonych w Bibliotece bez zgody właściciela autorskich praw majątkowych jako publikacje zabezpieczone, dostępne tylko z komputerów znajdujących się na terenie Biblioteki (Ustawa z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych).
- Repozytorium respektuje również autorskie prawa osobiste, zatem każda publikacja opatrzona jest stosownym opisem bibliograficznym informującym o twórcy.

Pracownik wyrażający chęć opublikowania swojej pracy w repozytorium przesyła publikację w formie pliku PDF wraz ze stosowną licencją do redaktorów repozytorium cyfrowego UPJPII:

mgr Bogusława Lizoń-Kopka (boguslawa.lizon_kopka@upjp2.edu.pl)

mgr Aleksandra Ziarno-Adamus (aleksandra.ziarno@upjp2.edu.pl)

tel. +48 12 421 84 40 (wewnętrzny 307)

W celu zapoznania się z Repozytorium zapraszamy do odwiedzenia strony internetowej: <http://bc.upjp2.edu.pl>.

Niezwykłe cruisingowe wakacje

Impresje z rejsu *study tour* na pokładzie statku Costa Luminosa linii Costa Crociere

tekst i zdjęcia: Katarzyna Wilkowska

Zwieńczeniem nauki w ramach podyplomowych studiów z morskiej turystyki religijnej prowadzonych pod kierunkiem ks. dr. Mariana Półchłopka był rejs morski *study tour* statkiem Costa Luminosa linii Costa Crociere, który odbył w terminie 6–13 listopada 2014 roku na trasie: Savona – Civitavecchia – Barcelona – Marsylia – Savona jako obligatoryjna praktyka objęta programem kształcenia zatwierdzonego dla wspomnianych studiów.

W przeciwieństwie do moich poprzedników, autorów artykułów o rejsach wycieczkowych, którzy skupiali się na relacjonowaniu indywidualnych wrażeń z odbytych rejsów morskich po Morzu Śródziemnym, pragnę skupić uwagę czytelnika na pojęciu cruisingu. Mianem cruisingu określa się podróże morskie na pokładach statków wycieczkowych – „pływających hotelach”.

Druga połowa XIX wieku to czas transatlantyków. Statki pasażerskie stanowiły wtedy jedyny środek przewozu osób pomiędzy kontynentami. Z Europy płynął nieprzerwany strumień emigrantów, którzy zasiedlali inne kontynenty, podróżowała też administracja kolonialna. Transatlantyki stawały się coraz bardziej komfortowe i przepelnione luksusem. Prekursorem cruisingu został Albert Ballin, który wpadł na pomysł, aby statki transatlantyczne, beczynne w sezonie zimowym na północnym Atlantyku, wykorzystać do celów turystycznych na południu Europy do rejsów po Morzu Śródziemnym. Uważa się, że pierwszym w historii rejsiem wycieczkowym był rejs na statku Augusta Victoria w basenie Morza Śródziemnego i na Bliskim Wschodzie. Trwał od 22 stycznia do 22 marca 1891 roku, na pokładzie było 241 pasażerów, w tym Albert Ballin, który osobiście nadzorował wyprawę. Za pierwsze jaskółki cruisingu w Polsce można uznać rejsy Batorym na Wyspy Karaibskie i rejsy po Bałtyku na pokładzie Mazowsza, ale adresowane one były wyłącznie do elit społecznych.

Pragnę zwrócić uwagę, iż turystyka morska na świecie po okresie stagnacji

na początku lat osiemdziesiątych przeżywa obecnie rozkwit. Do CLIA – organizacji zrzeszającej pasażerskie linie żeglugowe – należy już ponad 30 towarzystw. W Ameryce ta forma turystyki stała się już na tyle popularna, że wydaje się tam czasopisma i przewodniki dedykowane cruisingowi. W samych tylko Stanach Zjednoczonych i Kanadzie sprzedaż biletów na rejsy prowadzi ponad 21 tys. agencji. Powstają wciąż nowe towarzystwa żeglugowe. Istniejąca między nimi konkurencja wpływa na podwyższenie poziomu usług i utrzymanie cen na niezbyt wysokim poziomie.

Turyści, którzy zasmakowali cruisingu, wymieniają same zalety tej formy podróży: możliwość zwiedzenia minimum kilku miast w co najmniej 3–4 krajach bez konieczności ciągłego pakowania i rozpakowywania walizek oraz uniknięcie kolejek do odprawy paszportowo-celnej na lotnisku. Rejsy stwarzają szansę dla tych, którzy w ferworze codziennych obowiązków nie mają czasu na wyjście do teatru, opery czy kina. Na statku mamy wszystko: teatr, w którym każdego wieczoru możemy zobaczyć rewię, recital lub spektakl muzyczny; kina, luksusowe spa, restauracje, baseny. Na statkach znajdziemy też lodowiska, ściany wspinaczkowe, ścieżki biegowe, boiska do gier zespołowych. Zaskoczyć może planetarium, sztuczna fala do surfingu, symulator Formuły 1 czy kino 4D. W tym miejscu należy wspomnieć również o kasynach, centrach handlowych, bibliotekach, parkach rozrywki, aquaparkach, kompleksach sportowych, promenadach, pokładach słonecznych i solariach z otwieranymi szklanymi dachami, klubach czy miniaturowych polach golfowych.

Takiej dawki wrażeń nie dostarczy nam żadna wycieczka czy wczasy pobytowe. Statki wycieczkowe to ekskluzywne „pływające resorty” oferujące wszystko, czego tylko dusza zapagnie, zawsze przy zachowaniu najwyższego standardu usług. Rejs to kwintesencja kilku form turystyki – poznawczej, wypoczynkowej

(rozrywkowej), zdrowotnej oraz kwalifikowanej. Wycieczkowce pływają zasadniczo nocą, a po zacumowaniu w porcie w ciągu dnia pasażerowie mają możliwość korzystania z licznych wycieczek fakultatywnych, zwiedzania na własną rękę czy leniuchowania na plaży lub przy basenie. Każdego dnia mamy okazję budzić się w innej scenarii, odkrywając malownicze porty, cudowne plaże i niezadko rajskie wyspy.

Statki wycieczkowe pływają praktycznie wszędzie, nawet po Amazonce i na Antarktydę czy Arktykę. Jest jednak kilka rejonów, które ze względu na swoje położenie i walory turystyczne cieszą się szczególnym powodzeniem. Prym wiodą oczywiście Karaiby ze swoimi dziesiątkami ocienionych palmami wysp. W Europie ulubionym celem podróży jest basen Morza Śródziemnego. Na dłuższe i bardziej egzotyczne rejsy można udać się do wybrzeży Afryki, Alaski, Ameryki Południowej i Północnej, Australii, Nowej Zelandii, Azji, Dubaju, na Hawaje czy Wyspy Kanaryjskie. Rejsy trwają od kilku do kilkunastu dni. Najbardziej luksusowe są rejsy dookoła świata. Trwają one od 30 do 116 dni. W ciągu trwania rejsu przez trzy miesiące odwiedza się aż pięć kontynentów, pływając się przy tym w luksusie. Wariantów tras rejsów jest wiele, a wybór zależy od naszych oczekiwań i indywidualnych preferencji. Gdy dokonamy już wyboru trasy, pora zastanowić się, która z linii jest dla nas najbardziej adekwatna. Najpopularniejsze wśród Polaków są linie Costa Crociere i MSC Cruises.

Kilka migawek z rejsu

Znużeni podróżą autokarem dotarliśmy do Savony. Statek cumował już w porcie, ale rejestracja pasażerów na nowy rejs rozpoczęła się dopiero o godz. 14.00 w budynku własnego terminalu Costy. Oficerowie w śnieżnobiałych mundurach przywitani nas uśmiechem, z biletów wycinając odpowiedni kupon, a w zamian otrzymaliśmy kartę pokładową z nazwą statku, numerem kabiny i swoim nazwiskiem. Poinformowano nas, iż do 24 h należy zadeklarować, w jaki sposób zamierzamy regulować na koniec rejsu należność za nasze wydatki na statku.

W kabinie czekały już bagaże, a także smart TV z informacjami o linii, plan statku i jego lokalizacja oraz trasy i położenie innych statków tego armatora. Na stoliku leżał też pierwszy numer statkowej gazety ze szczegółowym programem godzinowym dnia, zaproszeniem do bezpłatnego *fitness center* i płatnego gabinetu masażu oraz SPA. Następne numery gazetki pokładowej pojawiały się w kabinie codziennie. Statkowy kurierek informuje również, jaki *dress code* – sposób ubierania – zaleca się na najbliższy wieczór. Zasadniczo po godzinie 18 we wszystkich publicznych pomieszczeniach nie wypada pokazywać się w szortach i strojach plażowych.

Pierwszego dnia rejsu odbył się o zapowiedzianej wcześniej porze *life drill*

– próbny alarm szalupowy. Gdy rozlega się dźwiękowy sygnał, pasażerowie chwytają za kamizelki ratunkowe i podążają do wyznaczonych miejsc zbiórki, by stamtąd przejść następnie na pokład zewnętrzny.

Amatorzy dobrej kuchni nie mają podczas rejsu powodów do narzekania. Można doliczyć się aż 12 różnych posiłków i poczęstunków podawanych o różnych porach dnia. Od serwowanej o szóstej rano porannej kawy z herbatnikami lub śniadania w restauracji *a la carte menu* aż do *midnight buffet* i pizzy degustowanej o północy w dyskotecie. Trzeba mieć nie lada kondycję, aby skosztować chociaż połowy tej kulinarnej oferty. Jedynie wieczorna kolacja podawana jest obowiązkowo w restauracji, pozostałe posiłki serwowane są także w mniej formalny sposób: jako samoobsługowy bufet ustawiony w hallu lub na tylnym pokładzie. Jedzenie jest oczywiście wliczone w cenę rejsu, tylko za wszelkiego rodzaju drinki płacimy z naszego statkowego konta, podpisując wystawiany przez kelnera czy barmana rachunek.

W trakcie jednego wybranego wieczoru statkowi kucharze, popisując się swoimi największymi umiejętnościami, prezentują *buffet magnifique*. Wstępem do imprezy jest często pokaz rzeź-

świetłem fale morza. Widnokrag mieni się tysiącami barw. Niebo jest delikatnie różowe, dalej karmazynowe i rubinowe. Obejmuje mnie wzruszenie, niewidoczna siła ścisiska gardło i serce. Świt budzi świat...

Crusing to świetna sprawa!

tekst: Gabriela Snaczka

Na nasz pierwszy rejs ogromnym statkiem wycieczkowym udało nam się jako studentki studiów zorganizowanych na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Turystyką religijną interesujemy się od lat, natomiast podyplomowe studia z morskiej turystyki religijnej uzmysłowiły nam nowe perspektywy otwierające się przez pielgrzymami, którymi wszyscy jesteśmy tu na ziemi.

Czas studiów pod czujnym okiem ks. dr. Mariana Półchłopka przebiegł w milej i inspirującej atmosferze, tylko stanowczo za szybko... Jednym z wymagań uzyskania końcowego zaliczenia było odbycie praktyki na morzu, aby wszystko, co poznałyśmy w teorii, poznać także w praktyce. Po otrzymaniu skierowania na wyjazd poczułyśmy się jak trzej muszkieterowie w wersji damskiej – Magdalena, Katarzyna oraz Gabriela podążające w nieznaną.

Wyruszając w podróż do włoskiej Savony, skąd miałyśmy wyruszyć w naszą pierwszą podróż statkiem linii Costa Crociere, byłyśmy podekscytowane i niepewne tego, co nas cze-

ka. Plan rejsu po Morzu Śródziemnym przewidywał zawinięcia do portów w Civitavecchii, Barcelonie, Marsylii oraz jeden tajemniczy dzień na morzu.

Po wejściu na Costę Luminosę, nasz dom na najbliższe pięć dni, od razu chciałyśmy wszystkiego się dowiedzieć i wszystko zobaczyć. Jest to jednak zadanie dość trudne do wykonania. W trakcie pierwszego popołudnia dokonałyśmy wszelkich formalności związanych z zakwaterowaniem, wpłaceniem depozytu pieniężnego itp. Strzałem w dziesiątkę okazało się wnikliwe przestudiowanie „programu dnia” – codziennej broszury informacyjnej, mówiącej turystom, z jakich atrakcji mogą skorzystać w danym dniu. W ten sposób udało nam się między innymi zobaczyć okrętowe SPA w trakcie prywatnego zwiedzania. Sprawnie znalazłyśmy umiejscowioną w centralnej części okrętu kaplicę i wiele innych miejsc.

W kolejnych dniach odkrywałyśmy nowe zakamarki statku oraz portów wyznaczonych na trasie rejsu. W ciągu dnia zwiedzałyśmy ważne dla cywilizacji europejskiej miasta. Rzym

z portu w Civitavecchii, Barcelonę oraz Marsylię. Nie będę ukrywała, że w miejscach tych już byliśmy wcześniej, dlatego jednomyślnie postanowiliśmy z eksplorować miejsca rzadko odwiedzane przez pielgrzymów w trakcie tak krótkich wizyt, jakimi są zazwyczaj pielgrzymki. Tak więc w Rzymie udaliśmy się pieszo na kopułę Bazyliki Świętego Piotra na Watykanie, w Barcelonie wspinałyśmy się na wieżę bazyliki Sagrat Cor górującą nad miastem ze wzgórza Tibidabo. Staraliśmy się cieszyć pięknem miast i sprzyjającej jak na listopad pogody.

Wieczorami oraz w trakcie dnia na pełnym morzu kolekcjonowałyśmy wrażenia związane z rejsowaniem. W czasie kolacji obsługiwane byłyśmy przez całą armię kelnerów. Najwytrwalsi smakosze mogli jako jeden posiłek zjeść od kilku do kilkunastu potraw, a porcje nawiązujące wielkością do tych podawanych w najwyższej jakości lokalach (czyli mikroskopijskie) dawały możliwość docenienia umiejętności prawie 30 kucharzy pracujących na statku.

Kolejnym stałym punktem wieczoru były spotkania w okrętowym teatrze, w którym akrobaci, tancerze, animatorzy czy śpiewacy starali się pokazać z jak najlepszej strony. Około 22 pasażerowie rozchodzili się po całym statku. Jedni szli na drinka, inni na zabawy aranżowane przez zespół doświadczonych animatorów. Bariery językowe nie były problemem.

Dwukrotnie postanowiłam zrobić wyjątek od tego utartego rytuału i poddałam się eksperymentowi, zrobiłam coś innego niż zwykle. Jednego wieczoru była to próba znalezienia spokoju i ciszy. Logiczne wydawało by się, że na statku, na którym zebrane jest prawie 3,5 tysiąca osób, jak duży by on nie był, trudno jest znaleźć wyciszenie. A tu niespodzianka: na rufie w dostępnym dla ogółu barze spokój, szum morza oraz ogarniająca statek ciemność. Drugą taką odskocznia była udana próba wtargnięcia do restauracji na nie naszą turę kolacji. W momencie, gdy na statku jest 2,5 tys. pasażerów, nie ma fizycznej możliwości, aby wszyscy jedli posiłek w tym samym czasie, stąd podział na tury. Moim pragnieniem było po raz drugi tego wieczoru przeżyć *mini show* inicjowane przez kelnerów na koniec posiłku. Była to taka przysłowiowa „wisienka na torcie” każdej kolacji. Nasze pojawienie się (do-

łączyła do mnie Magdalena) oraz nasz entuzjazm doceniający talent tańczących kelnerów przyprawiły ich o szerokie uśmiechy na koniec męczącego dnia.

Zupełnie inną kwestia jest fakt, iż jadąc na praktykę, dostaliśmy od naszego opiekuna ks. dr. Mariana Póchlópka dwa przykazania, tzw. *must do*, bez których miałyśmy nie wracać do Krakowa, ponieważ praktyka byłaby niekompletna. Pierwszym z nich było zobaczenie wschodu słońca na morzu. Wylanianie się kuli słonecznej zza horyzontu jesienią następuje późno i często jest faktem ledwo zauważalnym, ale nam się udało zobaczyć pierwsze promyki odbijające się na tafli wody. Moment wart zapisania w pamięci.

Kolejnym zadaniem było uczestniczenie w spektaklu wpłynięcia i wypłynięcia statku do i z portu. Ks. dr. Póchlópek na każdym kroku powtarzał nam, że historyczne miasta powstawały nad wodą i od tej strony są najpiękniejsze. Wpłynięcie statku do portu oglądaliśmy w Barcelonie. Rano szybko zjadliśmy śniadanie i pobiegliśmy na dziób, aby zająć dobre miejsce obserwacyjne. Poddaliśmy się chwili, wzajemnie wskazywałyśmy sobie zabytki ułożone wokół portu i rozpoznawałyśmy je. Wpłynięcie było o tyle niepowtarzalne, że za nami w niedalekiej odległości wpływały kolejne statki. Najnowsza jednostka z rodziny Costa – Costa Diadema – oraz okręt linii P&O – Aurora, dalej nasza Costa Luminosa oraz dwie inne jednostki mogły nacieszyć oko każdego wielbiciela cruisingu. W tej doniosłej chwili naszą uwagę rozpraszał jedynie wysoki, chudy Francuz, który to postanowił podziwiać cumowanie w fikuśnej pasiastej piżamie i kapiach – gentleman żywcem wycięty z epoki Titanica.

Przez ostatnie dwa lata, starając się pogłębić moją wiedzę z zakresu cruisingu, zauważyłam, że angielskie teksty (tych po polsku nadal jest znikoma ilość) przepełnione są wyszukanymi przymiotnikami, w języku polskim rzadko używanymi. „Spektakularny”, „błyszczący”, „zachwycający”, „piękny” – nam wydają się przesadzone, ale po rejsie ze spokojnym sumieniem mogę powiedzieć, że aby oddać tamtejszy klimat i rzeczywistość, są one jak najbardziej adekwatne. Nic dziwnego, że część z tych określeń użyłam w tej relacji z praktyki.

Księga pamiątkowa dedykowana ks. prof. dr. hab. Andrzejowi Zającowi

tekst: ks. Stanisław Garnczarski

zdjęcia: Piotr Pietrucha

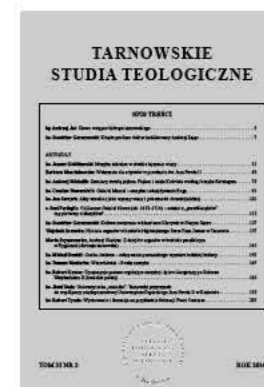
W dniu święta patronalnego wspólnoty Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie – Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny 8 grudnia 2014 roku – w ramach uroczystej akademii biskup tarnowski Andrzej Jeź wręczył ks. prof. dr. hab. Andrzejowi Zającowi dedykowany mu z okazji 70. urodzin tom „Tarnowskich Studiów Teologicznych”.

We wprowadzeniu dziekan Wydziału Teologicznego Sekcji w Tarnowie ks. dr. hab. Janusz Królikowski, prof. UPJPII wskazał na rangę zwyczaju wręczenia książki pamiątkowej zasłużonym pracownikom nauki i sztuki, który to zwyczaj jest formą uhonorowania ich życiowego dorobku, a służącego środowisku naukowemu oraz otoczeniu, w którym żyją i działają.

Następnie głos zabrał ks. dr. Stanisław Garnczarski, redaktor tomu. W zwięzłej kolaudacji zaprezentował sylwetkę Jubilata oraz jego główne osiągnięcia w dziedzinie muzyki sakralnej. Przede wszystkim podkreślił wieloletnią pracę dydaktyczną, dzięki której wiele pokoleń kapłanów diecezji tarnowskiej oraz muzyków kościelnych zostało ukształtowanych przez Księdza Profesora, oraz jego zaangażowanie w dziedzinie chóralistyki, które zaowocowało założeniem przez Jubilata chłopięcego chóru katedralnego Pueri Cantores Tarnovienses w Tarnowie oraz powstaniem Polskiej Federacji Pueri Cantores, której prezydentem został Jubilat.

W imieniu rektora ks. prof. dr. hab. Wojciecha Zyzaka głos zabrał prorektor ks. prof. dr. hab. Józef Stala, który wręczył Jubilatowi pismo gratulacyjne oraz złożył serdeczne życzenia dalszych lat owocnej działalności na polu sztuki muzycznej.

Momentem kulminacyjnym było wręczenie tomu jubileuszowego „Tarnowskich Studiów Teologicznych” dedykowanego ks. prof. dr. hab. Andrzejowi Zającowi. Uczynił to wielki wicekanclerz biskup tarnowski Andrzej Jeź, który w słowie kończącym akademię wyraził wielkie uznanie dla Jubilata i jego pracy. Zebrani goście: grono profesorskie oraz alumni i studenci świeccy odśpiewali dla szacownego Jubilata uroczyste *Plurimos annos*.

Świąteczne spotkanie studentów Erasmusa

tekst i zdjęcia: Celina Budzowska

W dniu 17 grudnia 2014 roku w restauracji Chłopskie Jadło przy ul. św. Agnieszki 1 w Krakowie Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie zorganizował kolację wigilijną dla studentów pochodzących z różnych państw świata, a studiujących na naszej uczelni w ramach programu Erasmus. Uczestnikami spotkania byli również ich mentorzy oraz opiekunowie programu. Swoją obecnością zaszczylił wszystkich zebranych ks. prof. dr. hab. Józef Stala, prorektor ds. potencjału naukowego i współpracy międzynarodowej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.

Uroczystość rozpoczęła się wspólnym śpiewem kolędy *Silent Night* oraz wystąpieniem pani Klaudii Tarczoń, student-

ki dziennikarstwa i komunikacji społecznej, która będąc konferansjerem spotkania, wprowadziła nas w atmosferę świątowania, opowiadając o tradycji wigilijnej w Polsce. Korzystając z obecności przedstawicieli sześciu narodowości, odczytaliśmy fragment z Biblii o narodzeniu Pana Jezusa w języku angielskim, włoskim, hiszpańskim, niemieckim, słowackim i polskim, po czym rozpoczęliśmy indywidualne składanie sobie życzeń świąteczno-noworocznych. Wymiar tego spotkania był wyjątkowy, a wśród jego uczestników panowała rodzinna atmosfera.

Podczas kolacji studenci Erasmusa mieli możliwość skosztowania tradycyjnych polskich potraw. Przerwy pomiędzy

ich podawaniem były wypełnione najciekawszymi opowiadaniem o tradycjach wigilijnych w państwach, z których pochodzą nasi goście. Tak więc dowiedzieliśmy się, że we Włoszech i Hiszpanii najważniejszą i zarazem obowiązkową ozdobą każdego domu jest szopka bożonarodzeniowa, a główny posiłek wigilijny składa się z owoców morza. John z kolei dodał, że u niego w Australii spędza się Boże Narodzenie na plaży lub przy grillu w temperaturze 40°C, co było dla wszystkich dużym zaskoczeniem.

Po kolacji wigilijnej ochoczo przystąpiliśmy do wspólnego kolędowania w różnych językach, a chwilę te usławił nam brat Tadeusz Biela z Niemiec, który wyjąt-

kowo pięknie śpiewał i grał na gitarze. O teksty kolęd dla każdego uczestnika zadbała pani Ewelina Słomka. W przerwach pomiędzy śpiewem kolęd delektowaliśmy się pierniczkami wykonanymi własnoręcznie przez panią Celinę Budzowską, koordynatorkę projektu Tandem Językowy UPJPII, która była jednocześnie organizatorką i pomysłodawcą części artystycznej.

Przyjęcie wigilijne zakończył ks. prof. dr. hab. Józef Stala, kierując do wszystkich uczestników oraz organizatorów, a szczególnie do siostry Edyty Czerwińskiej – uczelnianego koordynatora programu Erasmus – słowa podziękowania za obecność, zaangażowanie oraz stworzenie niepowtarzalnej atmosfery tego spotkania wigilijnego. Jednocześnie złożył wszystkim uczestnikom najserdeczniejsze życzenia na święta Bożego Narodzenia oraz życzył wszelkiego dobra i sukcesów na każdy dzień nowego 2015 roku.

Spotkanie oplatkowe słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku

tekst: Irena Szlachta
zdjęcia: Ewa Tobiasz

Zwyczaj łamania się oplatkiem pojawił się w Polsce pod koniec XVIII wieku i przetrwał do dnia dzisiejszego, stając się elementem naszej tradycji. Dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku przy UPJPII uroczystość dzielenia się oplatkiem miała miejsce 15 stycznia br. w kościele św. Marka Ewangelisty przy ul. św. Marka 10.

Spotkanie rozpoczęła Eucharystia celebrowana przez zaproszonego na tę uroczystość ks. prof. dr. hab. Wojciecha Misztala – prorektora Uniwersytetu Papieskiego – i ks. dr. hab. Jana Dziedzica, prof. UPJPII – prodziekana Wydziału Teologicznego, a równocześnie kierownika ds. Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Ks. prof. dr. hab. Wojciech Misztal wygłosił homilię, w której nawiązał do przeczytanego wcześniej zdania z Listu do Hebrajczyków: „Postępujcie, jak mówi Duch Święty” (Hbr 3, 7–14). Homileta podkreślił, że przebywanie we wspólnocie uniwersyteckiej może być czasem zarówno wzrostu intelektualnego, jak i duchowego, a co za tym idzie lepszemu rozumieniu, jak odpowiadać na miłość Boga, którą On obdarowuje ludzi. Łamanie się oplatkiem nawiązuje do Eucharystii będącej uobecnieniem Chrystusa miłującego człowieka. Podobnie w geście dzielenia się oplatkiem można odnaleźć symbol dzielenia się miłością.

Na zakończenie mszy świętej zostały poświęcone oplatki, przygotowane dla obecnych, aby zgodnie z tradycją każdy mógł się nimi połamać przy składaniu życzeń. Jako pierwszy złożył je zebrany ks. dr. hab. Jan Dziedzic, prof. UPJPII. Równocześnie skierował wyrazy wdzięczności pod adresem księdza prorektora za pomoc i życzliwość, z jaką odnosi się do Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Podziękował również ks. Krzysztofowi Kurnikowi za piękną oprawę muzyczną uroczystości. Do śpiewu kolęd granych i śpiewanych przez niego zarówno w trakcie mszy świętej, jak i podczas łamania się oplatkiem, chętnie włączali się obecni w kościele. Ks. Jan Dziedzic skierował również słowa podziękowania za owocną pracę do pań realizujących administracyjną obsługę studentów Uniwersytetu Trzeciego Wieku, tj. dla pani Małgorzaty Szewczyk, która od momentu powstania Uniwersytetu przez cztery lata prowadziła jego sekretariat, i dla pani Marty Obrok, aktualnie wykonującej te czynności.

Potem składano sobie wzajemnie życzenia. Długie kolejki ustawiły się do obu księży profesorów. Patrząc na twarze obecnych, można było dostrzec na nich uśmiech i serdeczność. Słuchacze tworzyli wspólnotę ludzi wzajemnie dla siebie życzliwych.

Wyjazd studyjny studentów Instytutu Pracy Socjalnej do Brandenburgskiego Uniwersytetu Technicznego w Cottbus-Senftenberg

tekst: Joanna Świątek
zdjęcia: Bożena Majerek

W dniach od 2 do 8 grudnia 2014 roku grupa 12 studentów z kierunku praca socjalna wraz z opiekunem naukowym dr Bożeną Majerek odbyła spotkanie studyjne w Brandenburgskim Uniwersytecie Technicznym w Cottbus-Senftenberg (BTU).

Głównym celem zrealizowanego przedsięwzięcia była wymiana wiedzy i doświadczeń między studentami obu uczelni w zakresie specyfiki pracy socjalnej w Polsce i Niemczech. W czasie tej wizyty odbyły się liczne spotkania z pracownikami oraz studentami BTU Cottbus-Senftenberg. Wykłady, prezentacje oraz rozmowy pozwoliły poznać zarówno niemiecki system pomocy społecznej, jak i program studiów i praktyk na kierunku praca socjalna. Rozważania teoretyczne pogłębione zostały dzięki możliwości uczestniczenia w bogatym programie praktycznym, obejmującym wizyty w instytucjach z obszaru pomocy społecznej, m.in. świetlicy środowiskowej, domu pomocy społecznej, instytucji terapeutycznej dla osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, Fundacji Polsko-Niemieckie Pojednanie. W trakcie naszych spotkań wypracowany został również plan współpracy zarówno na poziomie dydaktycznym, jak i naukowym.

Studenci biorący udział w wymianie polsko-niemieckiej sformułowali szereg wniosków, które zaprezentowali na spotkaniu podsumowującym wyjazd. Zauważono, że praca socjalna w Niemczech ma znacznie szerszy wymiar niż w Polsce. Pracownik socjalny może pracować w wielu różnych instytucjach, zgodnie z zasadą „tam, gdzie jest człowiek, tam jest pracownik socjalny”. Zawód ten jest popularny i doceniany przez społeczeństwo, o czym świadczy bardzo wysoka pozycja tego kierunku w rankingu studiów. np. na miejsce na pracy socjalnej w BTU czeka się 2–3 lata.

Wyjazd wzbudził ogromny zapal do dalszej pracy wśród przyszłych młodych pracowników socjalnych. Pokazał, jak wiele ciekawych inicjatyw można jeszcze zorganizować w naszym kraju.

Kilkudniowa wymiana została zorganizowana dzięki wsparciu finansowemu Fundacji im. Świętej Królowej Jadwigi dla Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie oraz Województwa Małopolskiego.

Zapraszamy przedszkolaki!

tekst: Dorota Górka, Marta Wójtowicz-Kowalska

Trudno nie docenić bogatego i wszechstronnego oddziaływania książek na rozwój dziecka. Książka towarzyszy nam już od najmłodszych lat życia. Biblioteka Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie zaprasza uczniów i przedszkolaków do odwiedzin naszej placówki. Podczas wizyty można uczestniczyć w zwiedzaniu biblioteki, które prowadzą jej pracownicy. W ramach tego spotkania dzieci zaznajamiane są z zasadami korzystania z biblioteki z wolnym dostępem do zbiorów oraz poznają katalogi, czytelnie, magazyny starych druków i inne ciekawe miejsca. Dodatkowo można również zwiedzić Wydawnictwo Naukowe, w którym dzieci mogą zapoznać się z etapami powstawania książki.

Dla najmłodszych wizyta przy ul. Bobrzyńskiego 10 jest pierwszym spotkaniem z biblioteką i z tak dużym zbiorem książek, które w przyszłości może zainteresować słowem pisany. Oprowadzanie zorganizowanych grup odbywa się po wcześniejszym uzgodnieniu terminu spotkania.

Londyńska przygoda z dziennikarstwem

Studentka III roku dziennikarstwa i komunikacji społecznej Agata Karbowicz była uczestniczką programu Erasmus i wyjechała do Londynu na wakacyjne praktyki. Doświadczenie zdobywała w polonijnej gazecie „Dziennik Polski”. Co dał jej wyjazd? Przeczytajcie sami, a może ktoś z Was zdecyduje się na wyjazd!

Brałaś udział w praktykach w ramach programu Erasmus. Skąd dowiedziałaś się o możliwości wyjazdu na praktyki za granicę?

Wybrałam się na spotkanie zorganizowane przez uczelniane Biuro Współpracy z Zagranicą. Była tam mowa o wyjazdach na studia i właśnie na zagraniczne staże. Siostra koordynator programu opowiedziała mi o nim oraz wyjaśniła wszystkie formalności.

Dlaczego wybrałaś akurat Londyn?

Zawsze marzyłam o wyjeździe do Londynu na dłużej niż tygodniowe wakacje, a możliwość połączenia tego ze stażem jawiła mi się jako idealne rozwiązanie. Chciałam poznać brytyjską kulturę, która ze względu na swoją odmienność zawsze mnie fascynowała. Londyn opisuje jedno słowo: „wielość”. Jest to wielość zarówno języków, kultur, jak i perspektyw.

W jakim miejscu robiłaś praktyki?

Praktyki odbywałam w najstarszej polonijnej gazecie w Europie, wydawanej od 1940 roku. „Dziennik Polski” to gazeta z historią, czułam tę wyjątkowość. Jest postrzegana jako najpopularniejsze pismo informacyjne emigracji polskiej w Wielkiej Brytanii.

Jak wyglądał Twój typowy dzień na praktykach?

Na początku zajmowałam się marketingiem. Do moich obowiązków należało m.in. stworzenie bazy danych z konkretnymi firmami brytyjskimi i polskimi działającymi na terenie UK, by następnie kontaktować się z nimi mailowo i telefonicznie, tworzyłam też oferty reklamowe. Do moich stałych obowiązków należała korekta stron przed przekazaniem ich do druku oraz redagowanie stałej rubryki w gazecie. Co tydzień uczestniczyłam w kolegium redakcyjnym. Dostałam szansę publikowania swoich artykułów, miałam znaczną swobodę w wyborze tematów. Byłam wysyłana w konkretne miejsca, by sporządzić relację oraz wykonać zdjęcia z danego wydarzenia. Przykładowo brałam udział w uroczystościach Battle of Britain pod Pomnikiem Poległych Lotników Polskich.

Czego się nauczyłaś w Londynie?

Do Londynu wyjechałam z nadzieją zdobycia doświadczenia, chciałam podszlifować swój warsztat dziennikarski, a także zapoznać się z funkcjonowaniem wydawanej codziennie gazety – udało się. Ten wyjazd bardzo dużo mi uświadomił. Teraz wiem, że mam wiele możliwości, nie mogę stać w miejscu. Nauczyłam się samodzielności, pracy pod presją czasu. Zmieniłam perspektywę patrzenia na świat i na swoje życie.

Czym różnią się praktyki w Polsce od tych w Londynie?

Różnic jest mnóstwo. Mimo że pracowałam w polonijnej gazecie (wydawanej w języku polskim), to żyłam w środowisku brytyjskim. Mentalność Brytyjczyków jest zupełnie inna niż mentalność Polaków, a myślę, że osoby, które pracują w gazecie, nabyły już w dużej mierze tej brytyjskości, więc i atmosfera pracy była inna. Ponadto jeśli chodzi o marketing – tamtejszy rynek reklamodawców jest zupełnie inny niż w Polsce. Tematy poruszane na łamach „Dziennika” też w dużej mierze dotyczą Wielkiej Brytanii.

Czy według Ciebie praktyki zagraniczne dobrze będą wyglądać w Twoim CV? Przyszli pracodawcy zwrócą na nie większą uwagę?

Myszę, że w CV wszystko ma znaczenie, każda chęć nabywania doświadczenia, ciekawość świata, gotowość do podjęcia nowych wyzwań. Sądzę, że zagraniczny staż jest atrakcyjny dla pracodawcy, pokazuje odwagę i kreatywność. Ostatecznie jednak nie mnie to oceniać, choć mam głęboką nadzieję, że ten wyjazd będzie procentował w przyszłości.

Chciałabyś jeszcze raz uczestniczyć w zagranicznych praktykach? Jeżeli tak, to jaki kraj wybrałabyś tym razem i dlaczego?

Dotychczasowe doświadczenia determinują we mnie chęć poznawania różnych miejsc, nowych kultur, innych języków. Chciałabym w dalszym ciągu zdobywać doświadczenie międzynarodowe, dlatego zdecydowałabym się na wyjazd. Myszę, że takie zagraniczne praktyki dałyby mi wiele nowych perspektyw i umożliwiły podjęcie wymarzonej pracy po powrocie do Polski. Nie mam jednak w związku z tym sprecyzowanych planów czy marzeń. Byłam jakiś czas temu we Włoszech, zauroczył mnie ten kraj, więc może tym razem słoneczna Italia!

Miałaś czas na zwiedzanie miasta?

Zawsze starałam się wygospodarować czas na zwiedzanie. Ogromne wrażenie robiła na mnie architektura Londynu, wystrój tego miasta, to, że każde miejsce jest na swój sposób piękne, mimo swej odmienności. Miałam listę obiektów, które muszę zobaczyć. Z biegiem czasu jedynie odznaczałam kolejne pozycje; muzea, galerie... Nic nie mogło umknąć mojej uwadze. Dlatego też w ciągu dnia był czas na pracę, a wieczorami i weekendami czas na zwiedzanie, poznawanie brytyjskiej kultury.

Jak zachęciłabyś innych do uczestnictwa w praktykach za granicą?

Istnieje zrozumiała bariera strachu przed podjęciem decyzji o zagranicznym stażu. Należy tę barierę jak najszybciej przełamać, bo nie można stać w miejscu i biernie przyglądać się innym, pełnym odwagi młodym ludziom, którzy wykorzystują wszystkie napotkane szanse. Takie wyjazdy wiele uczą, nie tylko pod względem zawodowym. Po powrocie kwestią czasu jest planowanie kolejnych podróży.

Rozmawiała Anna Kuś

WYDAWNICTWO NAUKOWE

POLECA

EPIFANIUSZ
Z SALAMINY
PANARION
HEREZJE 1-33

ROZWÓJ
DOGMATU
TRYNITARNEGO

TYMOTEUSZ I
LISTY I-VIII

PUBLIKACJE WYDAWNICTWA NAUKOWEGO SĄ DOSTĘPNE W KSIĘGARNI LOGOS
ORAZ NA WWW.KSIEGARNIA.UJP2.EDU.PL

Spotkania z politykami zorganizowane przez Koło Naukowe PHRONESIS

tekst i zdjęcia: Gabriela Hajos

Dotychczasowa działalność Koła Naukowego Studentów Doktryn Politycznych i Prawnych PHRONESIS spotkała się z wielką aprobatą, zarówno ze strony studentów, jak i wykładowców. Z inicjatywy PHRONESIS i opiekuna koła dr. Macieja Zakrzewskiego w poprzednim roku akademickim zorganizowany został kolejny cykl spotkań ze znanymi osobistościami sceny politycznej i publicystycznej.

Pierwsze z takich spotkań z pisarzem i poetą Janem Polkowskim miało miejsce 3 kwietnia 2014 roku. Prowadzący Wojciech Pasiowiec i Katarzyna Kwinta skupili się przede wszystkim na zagadnieniach związanych z jego powieścią *Ślady krwi*. Fundamentalną kwestią okazało się pojęcie świadomości narodowej i problem suwerenności naszego narodu. Dociekano, czy współcześni historycy powinni ukazywać także ciemne strony naszej historii, czy raczej skupiać się na dobrych jej stronach i na tak mocnym fundamencie budować współczesne państwo.

Teoretyczne spojrzenie na „nowoczesnych endeków”, refleksja dotycząca roli ZCHN, wartości przyświecające Wiesławowi Chrzanowskiemu i program współczesnego Ruchu Narodowego to zagadnienia badane na spotkaniu majowym z Romanem Graczykiem – autorem książki *Chrzanowski* – oraz Krzysztofem Tenerowiczem – redaktorem kwartalnika „Myśl.pl”.

Z kolei jednak żadne z powyższych spotkań nie wzbudziło aż tak ogromnego zainteresowania, jak to z prezesem Kongresu Nowej Prawicy Januszem Korwin-Mikkem. Kluczowym zagadnieniem podlegającym analizie była wolność. Ogłoszenie takiego spotkania na Facebooku spotkało się z pozytywną odezwą aż 800 osób! Zarząd Koła nie spodziewał się pierwotnie aż takiego zainteresowania, na szczęście przy dużej pomocy studentów specjalności doktryn politycznych i prawnych oraz specjalności Europa Wschodnia wszystko udało się zorganizować. Niewielka jak na takie spotkanie sala 120 pękała w szwach. Prowadzące spotkanie Agnieszka Pade-

rewska i Karolina Bednarek próbowały dokonać analizy sytuacji społeczno-politycznej w II RP, jaką proponował prezes Korwin-Mikke. W trakcie spotkania nie pominięto odniesionego sukcesu KNP w wyborach europejskich. Dyskutując, zastanawiano się nad potencjalnymi sojuszami Nowej Prawicy w Europarlancie.

Ponadto należy wspomnieć o czerwcowej debacie oksfordzkiej, jaka odbyła się pomiędzy studentami specjalności doktryn politycznych i prawnych a studentami Akademii Ignatianum. Debata nawiązywała do 75. rocznicy przemówienia ministra Becka w Sejmie w maju 1939 roku i dotyczyła w szczególności zagadnienia honoru i pokoju w polityce. Przy okazji serdecznie gratulujemy zwycięzcom z naszej uczelni!

Wraz z gratulacjami składamy serdeczne podziękowania za czynne zaangażowanie

w pomoc w przygotowaniu spotkania z Januszem Korwin-Mikkem i zapraszamy do współpracy studentów naszej uczelni.

Z dniem 21 listopada 2014 roku powołana została Sekcja Historii Mówionej przy Kole Doktryn Politycznych i Prawnych PHRONESIS pod patronatem niemieckiego socjologa Fritza Schütze'a. Opiekunem naukowym jest dr Marcin Chorążki – pracownik Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej Kraków. Funkcję prezesa sekcji będzie pełnił Patrycja Drożdziel, wiceprezesem został natomiast Jan Bulak. Zapraszamy do współpracy z nami!

Wyjście naukowe na Wzgórze Kaim

tekst: Michał Kowalik, Sebastian Piskozub

zdjęcia: Adrian Cieślik, Paweł Krokosz

W dniu 28 listopada 2014 roku grupa członków Koła Naukowego Historyków Studentów Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie wraz z opiekunem naukowym wydarzenia dr. Pawłem Krokoszem zrealizowała projekt naukowy, którego zasadniczym celem było włączenie się w obchody 100-lecia wybuchu I wojny światowej. Dlaczego wybór terminu padł właśnie na tę datę? Dokładnie 28 listopada 1914 roku wojska rosyjskie wkroczyły do Wieliczki, bezpośrednio zagrażając Twierdzy Kraków. Projekt zakładał zwiedzanie szeregu miejsc związanych tematycznie z obroną Krakowa na początku I wojny światowej. Dzień rozpoczęliśmy od odwiedzenia Wzgórza Kaim na granicy Bieżanowa i Wieliczki. Kaim w grudniu 1914 roku stał się najbardziej na zachód wysuniętym punktem, do którego dotarły wojska rosyjskie. Po wstępnym rekonesansie członkowie koła naukowego odczytali swoje referaty na temat: pierwszej i drugiej bitwy o Kraków w 1914 roku, w tym o starciu o wzgórze i udziale fortów Twierdzy Kraków. Prelegentami byli Michał Kowalik (Koło Naukowe Historyków Studentów UPJPII) i Sebastian Piskozub (Koło Naukowe Historyków Studentów UPJPII), następnie uczestnicy zwiedzili pozostałości pozycji wysuniętej Kaim, całość została podsumowana komentarzem dr. Pawła Krokosza. Z racji tego, że równocześnie odbywał się remont pomnika na wzgórzu, zrezygnowaliśmy ze sprzątnięcia terenu wokół niego i przenieśliśmy się na cmentarz wojenny nr

381 Wieliczka, gdzie złożyliśmy kwiaty i zapaliliśmy biało-czerwone znicze. Pochowano tutaj 78 żołnierzy austro-węgierskich, 7 Niemców oraz 8 Rosjan. W drodze powrotnej dr. Paweł Krokosz przedstawił nam również najstarsze nagrobki znajdujące się na wielickim cmentarzu. Mimo mroźnej pogody humory dopisywały, więc spontanicznie wyruszyliśmy, aby zwiedzić jeden z fortów biorących udział w obronie Krakowa w grudniu 1914 roku, mianowicie fort główny artyleryjski 51 Rajsko. Po jego terenie oprowadził nas jeden z organizatorów wyjścia naukowego Michał Kowalik (Koło Naukowe Historyków Studentów UPJPII). Fort 51 „Rajsko” powstał w latach 1881–1884 jako jeden z pierwszych stałych fortów artyleryjskich Twierdzy Kraków. Czynny udział w walkach o Kraków między 14–20 listopada 1914 roku (pierwsza bitwa o Kraków) brały Fort nr 49 Krzesławice, Fort nr 49 ½ Grębałów i Fort nr 49A Dłubnia. Natomiast między 1–6 grudnia 1914 roku (druga bitwa o Kraków) do odparcia natarcia na wzgórze Kaim, a co za tym idzie – całej ofensywy rosyjskiej na Kraków przyczyniły się Fort nr 50 Prokocim oraz Fort nr 51 Rajsko.

Bardzo dziękujemy wszystkim za obecność, zwłaszcza dr. Pawłowi Krokoszowi za opiekę naukową, Sebastianowi Piskozubowi oraz Michałowi Kowalikowi za przygotowanie referatów oraz prezesowi koła Adrianowi Cieślikowi za nadzоровanie przebiegu całości projektu.

Debata oksfordzka

tekst: Katarzyna Zawodnik

5 listopada 2014 roku odbyła się kolejna debata oksfordzka zorganizowana przez Poradnię Studencką STER. Dwie drużyny dyskutowały nad zagadnieniem słuszności wykonywania kary śmierci. Funkcję marszałka pełniła Elżbieta Dudek. W skład drużyny, która dopuszczała karę śmierci jako ostateczny środek wymierzania sprawiedliwości, gdy inne zawiodły, wchodził: Zbigniew Dziadosz, Jędrzej Dziadosz i Daniel Zawodnik. Ich oponentami byli Stefania Korczak, Jakub Palm i Adam Zduńczyk. Debatę rozpoczęła prelekcja Radosława Janicy – doktoranta UJ – który zwrócił uwagę, że tam, gdzie wykonuje się karę śmierci, jest ona przeznaczona dla osób, które dopuściły się największego przestępstwa, uznanego za takie przez prawo stanowione bądź zwyczajowe. Przypomniał przewodnią myśl kodeksu Hammurabi „oko za oko, ząb za ząb”, podkreślił także ważną rolę Amnesty International w działaniu na rzecz zniesienia kary śmierci w krajach, gdzie prawo ją uwzględnia. Zwrócił uwagę na to, że zniesienie kary śmierci bywało środkiem służącym poprawieniu politycznego wizerunku sprawujących władzę w niektórych państwach. Przedstawił też stanowisko Kościoła wyrażone przez papieża Jana Pawła II w encyklice *Evangelium vitae*: Kościół nie jest przychylny karze śmierci, lecz może ona być ostatecznym środkiem, jeśli prawo nie przewiduje innych rozwiązań.

W trakcie debaty przeciwnicy kary śmierci zwrócili uwagę, że kara śmierci nie zmienia cechy, ale unicestwia osobę, zatem nie jest w ogóle karą. Ich zdaniem lepiej jest resocjalizować niż karać. Zwolennicy kary śmierci wyszli natomiast z założenia, że jest ona odruchem obronnym społeczeństwa. Kara śmierci, jak zresztą cały system penitencjarny, nie ma służyć skazanemu, ale społeczeństwu, które chce czuć się bezpiecznie. Przytoczyli także argument niskiej skuteczności resocjalizacji oraz postawili pytanie, czy społeczeństwo chce żyć blisko wielokrotnych zbrodniarzy, jako rękomię bezpieczeństwa mając jedynie słowo omylnego przecież człowieka twierdzącego, że przestępca został zresocjalizowany.

Przeciwnicy kary śmierci zwrócili uwagę na obciążanie odpowiedzialnością ludzi, którzy na śmierć skazują, i tych, którzy wyrok wykonują. Zwolennicy uznali karę śmierci za konsekwencję działań przestępcy. To jego obciążaliby winą i odpowiedzialnością. Obrona jest odruchem i obowiązkiem społeczeństwa. Tak jak należy bronić się przed najeźdźcą z zewnątrz, trzeba również chronić się przed wrogami wewnętrznymi.

Obie drużyny podjęły kwestię omylności człowieka. Istnieje możliwość skazania na karę śmierci kogoś, kto na nią nie zasługuje. Omylny człowiek może także skazać niewinną osobę na dożywocie, a zatem złamać mu życie i w tym stanie utrzymywać przez wiele lat. Jeden i drugi błąd jest tragiczny. Przeciwnicy kary śmierci twierdzili, że wykonując ją na przestępcy, zniżamy się do jego poziomu. Kara przestaje być karą, a staje się zemstą. Pytali, gdzie jest miłosierdzie i przebaczenie. Zwolennicy zwrócili uwagę na różnicę między przebaczeniem a udawaniem, że nic się nie stało. Przebaczenie – do-

wodzili – ratuje przede wszystkim tego, kto przebacza. Nie jest ono jednak równoznaczne z naiwnością.

Następnym argumentem przeciwników był fakt, że skoro w innych kwestiach, niezwiązanych z przestępstwami, panuje zasada, według której daje się kolejną szansę, dlaczego szanse takiej nie dać wielokrotnemu przestępcy? Kto ma prawo do uznania danego czynu za skutkujący wymierzaniem kary śmierci? Przytoczyli przykład muzułmanów, którzy mordując chrześcijan, uznają, że czynią słusznie i ofiarowują im szansę na zbawienie. Oponenti odpowiedzieli, że liczba szans powinna być ograniczona ze względu na straty, jakie ponosi społeczeństwo, gdy danie szansy skutkuje ponowną krzywdą niewinnego człowieka. Wypuszczanie z więzienia wielokrotnego przestępcy po kolejnej resocjalizacji jest poddawaniem społeczeństwa okrutnemu eksperymentowi, który ma odpowiedzieć na pytanie, czy tym razem resocjalizacja się powiodła. Państwo powinno funkcjonować tak, by bronić najsłabszych, tych, którzy sami nie mogą się obronić, dlatego właśnie najwyższy wymiar kary powinien być dopuszczony, również jako narzędzie odstraszające potencjalnych zbrodniarzy.

Drużyna przeciwników zaproponowała słuchaczom i oponentom postawienie się w sytuacji rodzin, które straciły swoich bliskich poddanych karze śmierci. Pani Stefania Korczak opowiadała o rozmowie z matką skazańca. Zwolennicy odpowiedzieli, że kara śmierci jest metodą bolesną, ale cierpienie rodzin skazańców można skonfrontować z cierpieniem ich ofiar. Drużyna przeciwników kary śmierci zwróciła uwagę, że zabicie krzywdziciela nie wskrzesi przecież jego ofiar ani nie pocieszy tych, którzy po nich płaczą. Co więcej, stosowanie kary śmierci wskazuje na nieudolność władzy, która nie potrafi inaczej zapewnić bezpieczeństwa obywatelom. Lepiej rozwiązywać problem w inny sposób niż przez usunięcie tego, kto ów problem stwarza. W odpowiedzi na ten mocny argument drużyna zwolenników przedstawiła karę śmierci jako istotnie bolesne rozwiązanie, które, niestety, nie może uszczęśliwić wszystkich. Uszczęśliwienie wszystkich nie jest jednak celem ani też nie jest możliwe. Zwolennicy nie odnieśli się konkretnie do uwagi o nieudolności władzy, dożywocie jako najwyższy wymiar kary stanowi jednak według nich zagrożenie stworzenia kasty ludzi bezkarnych. Odbywając karę dożywocia, więzień może dokonać dowolnego czynu, za który nie zostanie w żaden sposób ukarany. Przeciwnicy uważali, że wprowadzenie kary śmierci dopiero stworzyłoby taką bezkarną kastę. Ich zdaniem stopniowanie kary aż po dożywocie jest bardziej odstraszające – ten, kto został skazany na piętnaście lat więzienia, nie popełni w nim żadnego przestępstwa, obawiając się, że spędzi tam 25 lat. Zwolennicy nie potrafili pojąć przesłanek, jakie pozwoliłyby wysnuć taką konkluzję.

Drużyna przeciwników wskazała również na to, jak często kara śmierci wykorzystywana jest przez aparat władzy w krajach o systemie totalitarnym. Zwolennicy uznali, że sama idea

systemu totalitarnego jest zła, argument ten nie świadczy więc na niekorzyść kary śmierci, ale na niekorzyść dyktatury. My natomiast żyjemy w państwie demokratycznym i mamy wpływ na to, kto nim rządzi.

Poruszony temat wzbudził wiele emocji także wśród widzów. Wywiązała się gwałtowna niekiedy dyskusja, która nie rozstrzygnęła jednak wszystkich kwestii. Przeciwnikom kary śmierci zarzucano, że pominęli milczeniem argument bezkarności więźnia skazanego na dożywocie. Ich odpowiedź nie zadowolili pytającego. Drużynie zwolenników zarzucono, że przyjęty przez nią sposób wnioskowania w swoim mechanizmie jest zbliżony do myślenia eugeników. Zapoczątkowało to tak burzliwą wymianę zdań, że prowadząca debatę zawiesiła dyskusję na ten temat, a zatem i na ten zarzut nie uzyskała odpowiedzi.

Przeciwnicy kary śmierci przedstawiali swoje argumenty spokojnym tonem i w drobiazgowy sposób omawiali postawione tezy. Zdaje się (jest to moje subiektywne spostrzeżenie), że lepszą formą byłaby dla nich rozmowa bez ograniczeń czasowych, ponieważ przyjęli wolne tempo dyskusji. Przez to zdarzało się, że podczas jednego wejścia

zdążyli podać jeden argument. Drużyna zwolenników kary śmierci częściej stosowała technikę celnego puentowania swoich wypowiedzi. W trakcie jednego wejścia starała się wykorzystać więcej niż jeden argument. Mimo że zwolennicy mówili jako drudzy, często stawali w pozycji atakujących. Większą kulturą dyskusji wykazali się przeciwnicy. Drużynie zwolenników zdarzyło się złamać zasady debaty oksfordzkiej. Drużyna zwolenników przyjęła metodę, według której mówili niemal zawsze w niezmiennie kolejności. U przeciwników nie było to tak równomiernie rozłożone, na czym, moim zdaniem, stracili, gdyż wypowiedzi pani Stefania miały znaczną merytoryczną wartość, co nie zostało w pełni wykorzystane. Wywody przeciwników kary śmierci były w większości wewnętrznie spójne. W wypowiedziach zwolenników spójność ta bywała zaburzona przez stosowanie skrótów myślowych. Ich żarty bywały niekiedy na granicy dobrego smaku. Podsumowując, obydwie drużyny zaprezentowały wysoki poziom merytoryczny. Żadna debata nie wzbudziła tak silnego poruszenia publiczności. Czekamy na kolejne spotkania z nadzieją, że będą równie emocjonujące i skłaniające do refleksji.

Grupowe ubezpieczenie pracownicze

Typ P Plus

Informujemy o możliwości przystąpienia do grupowego ubezpieczenia pracowniczego w Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Grupowe ubezpieczenie pracownicze Typ P Plus gwarantuje następujące korzyści dla Ubezpieczonego Pracownika:

- Ochrona ubezpieczeniowa przez 24 godz. na dobę
- Szeroki zakres ubezpieczenia – m.in. operacje, pobyt w szpitalu, ciężka choroba
- Brak ankiet medycznych przed przystąpieniem do ubezpieczenia
- Świadczenia wolne od podatku dochodowego i spadkowego
- Niska wysokość składki
- Możliwość indywidualnego kontynuowania ubezpieczenia
- Szybka realizacja i wypłata świadczeń, minimum formalności:
  - » świadczenie można zgłosić telefonicznie, dzwoniąc pod numer 810 102 102
  - » przez Internet, korzystając ze strony www.pzu.pl
  - » osobiście
  - » każde świadczenie zachowuje ważność przez okres 3 lat od zdarzenia.

Składka miesięczna wynosi 44 zł.

Ubezpieczeniem mogą zostać objęte osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę oraz współmałżonkowie i pełnoletnie dzieci ubezpieczonych pracowników.

Do ubezpieczenia mogą przystąpić osoby, które nie ukończyły 69 roku życia.

W celu przystąpienia do ubezpieczenia prosimy o kontakt z Moniką Wiertek:

e-mail: rzecznik@upjp2.edu.pl

tel. 505 222 218, 12 421 68 48, wew. 626

ul. Kanonicza 25, Rektorat

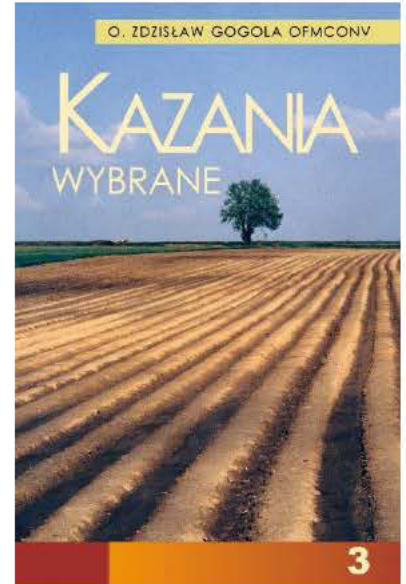

Wiara i jej przekaz w Piśmie Świętym, red. ks. Roman Bogacz, Kraków 2014

Institut Nauk Biblijnych Wydziału Teologicznego UPJPII oraz Sekcja Biblijna Polskiego Towarzystwa Teologicznego w odpowiedzi na ogłoszony przez Benedykta XVI Rok Wiary zorganizowały sympozjum naukowe *Wiara i jej przekaz w Piśmie Świętym*. Publikacja zawiera poszerzoną wersję wygłoszonych referatów oraz te, których nie udało się zamieścić w programie sympozjum. Autorzy podejmują zagadnienia dotyczące wiary i jej zagrożeń poruszane w listach apostołskich oraz w innych księgach Nowego Testamentu. Teksty poruszają także problematykę translatorską oraz kształtowania przekazu biblijnego w kulturze wczesnej piśmienności. (Renata Dulian)

Zdzisław Gogola OFMConv., *Kazania wybrane 1997–2004*, Kraków 2015

Przygotowany do druku tom 3 *Kazań wybranych* o. prof. dr. hab. Zdzisława Gogoli OFMConv obejmuje lata 1997–2004. Opublikowane w nim homilie prezentują różne rodzaje przepowiadania. Chociaż ściśle biorąc, istnieje jedno przepowiadanie słowa Bożego, podobnie jak jest jeden Bóg, jedno zbawienie w Chrystusie, jedna wiara, pochodząca ze słuchania słowa Bożego (por. Rz 10, 10), to w praktyce jest ono zróżnicowane. Widać to doskonale w zbiorze kazań o. Zdzisława Gogoli. Są tu więc homilie obrzędowe (ślubne, prymicyjne, pogrzebowe), hagiograficzne (odpustowe, maryjne i rekolekcyjne), kazania na wielkie uroczystości, ale także na niedziele zwykłe. Książka nie tylko dokumentuje ogromny trud głoszenia słowa Bożego podjęty przez autora, ale może także z powodzeniem służyć jako wzór dobrego przepowiadania dla innych „sług słowa” (por. Łk 1, 2). Kazania te bowiem spełniają to, o co papież Benedykt XVI apelował w posynodalnej adhortacji *Sacramentum Caritatis* z 2007 roku: „W szczególności proszę duchownych, by głoszone słowo Boże było ściśle powiązane z celebrowaniem sakramentalną i z życiem wspólnoty tak, by słowo Boże było rzeczywistym wsparciem dla życia Kościoła”. Autor kazań z właściwą dla franciszkanizmu wrażliwością stara się przekazać prawdę Bożą w sposób jasny i prosty, a zarazem piękny i głęboki. Sięga po wiele interesujących przykładów, stara się mówić obrazowo. Niczym św. Augustyn „karmi nas tym, czym sam żyje” (por. *Sermo* 329, 3). *Kazania wybrane* o. Gogoli nie zawierają błędów co do katolickiej nauki na temat wiary i moralności i w związku z tym otrzymały kościelny *imprimatur*. (ks. Kazimierz Panuś)

jedno przepowiadanie słowa Bożego, podobnie jak jest jeden Bóg, jedno zbawienie w Chrystusie, jedna wiara, pochodząca ze słuchania słowa Bożego (por. Rz 10, 10), to w praktyce jest ono zróżnicowane. Widać to doskonale w zbiorze kazań o. Zdzisława Gogoli. Są tu więc homilie obrzędowe (ślubne, prymicyjne, pogrzebowe), hagiograficzne (odpustowe, maryjne i rekolekcyjne), kazania na wielkie uroczystości, ale także na niedziele zwykłe. Książka nie tylko dokumentuje ogromny trud głoszenia słowa Bożego podjęty przez autora, ale może także z powodzeniem służyć jako wzór dobrego przepowiadania dla innych „sług słowa” (por. Łk 1, 2). Kazania te bowiem spełniają to, o co papież Benedykt XVI apelował w posynodalnej adhortacji *Sacramentum Caritatis* z 2007 roku: „W szczególności proszę duchownych, by głoszone słowo Boże było ściśle powiązane z celebrowaniem sakramentalną i z życiem wspólnoty tak, by słowo Boże było rzeczywistym wsparciem dla życia Kościoła”. Autor kazań z właściwą dla franciszkanizmu wrażliwością stara się przekazać prawdę Bożą w sposób jasny i prosty, a zarazem piękny i głęboki. Sięga po wiele interesujących przykładów, stara się mówić obrazowo. Niczym św. Augustyn „karmi nas tym, czym sam żyje” (por. *Sermo* 329, 3). *Kazania wybrane* o. Gogoli nie zawierają błędów co do katolickiej nauki na temat wiary i moralności i w związku z tym otrzymały kościelny *imprimatur*. (ks. Kazimierz Panuś)

Oto drzewo krzyża... Rozważania drogi krzyżowej, red. Dawid Czaicki, Kraków 2015

Proponowane medytacje drogi krzyżowej wprowadzają odbiorcę w tajemnicę paschalną zbawczej męki i śmierci Jezusa poprzez poprawną refleksję teologiczną wzbogaconą licznymi odniesieniami egzystencjalnymi. Prawie wszystkie proponowane teksty odwołują się do stosownych fragmentów Biblii. Na uwagę zasługuje także fakt, że rozważania są napisane językiem prostym, zrozumiałym, a jednocześnie teologicznie poprawnym i precyzyjnym. Książka ukazała się nakładem Wydawnictwa Księży Sercanów. Publikacja zawiera

dziesięć rozważań drogi krzyżowej, które mają służyć owocnemu przeżywaniu tajemnicy Krzyża w okresie Wielkiego Postu. (ks. Paweł Podeszwa)

Umiłowawszy swoich... Homilie na Triduum Paschalne, red. Dawid Czaicki, Kraków 2015

Publikacja stanowi zbiór szkiców homilii związanych z celebrowaniem Triduum Paschalnego. Teksty kazań opublikowane w książce są ściśle związane z liturgią słowa poszczególnych dni. Książka skierowana jest nie tylko do tych, którzy odpowiadają za jakość głoszonych homilii, ale również do wiernych. Tych, którzy są odbiorcami aktualizowanego Słowa. Okres misterium paschalnego jest czasem, kiedy wierni mogą w ciszy się pochylić nad tekstami natchnionymi, by rozważać dzieła Boga dokonane w konkretnym momencie. *Umiłowawszy swoich...* jest zachętą do odkrywania bogactwa Słowa w liturgii. Mam nadzieję, że niniejsza publikacja wpłynie owocnie na celebrowanie i przeżywanie sercem liturgii Triduum Paschalnego, jak również będzie impulsem do modlitwy poza liturgią. (Dawid Czaicki)

